

REALITATEA ILUSTRATA

ANUL IX, No. 433

8 MAI 1935

10 LEI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Primăvară!...

Primăvară!...

■
Voevodul Mihai, fotografiat
săptămâna trecută, într'un mi-
nulat decor de primăvară.
(Foto Berman)

Actualități din țară

VÂNĂTOAREA REGALĂ DIN JUD. BUZĂU

O vânătoare regală a avut loc de curând în jud. Buzău. Fotografiile noastre înfățișează pe Suveran și pe Voevodul Mihai întretinându-se cu d. inspector Săvulescu, la vânătoare.

EXPOZIȚIA DIN JUDEȚUL NĂSĂUD

La Lechința în județul Năsăud s'a inaugurat recent o expoziție industrială care s'a bucurat de un frumos succes. Fotografiile noastre înfățișează două standuri ale expoziției.

SERBAREA CERCETĂȘEASCĂ DIN JUD. TIMIȘ-TORONTAL

În județul Timiș-Torontal a avut loc de curând o importantă serbare cercetășească. Cele două fotografii pe care le publicăm în această pagină, au fost luate cu prilejul

serbării și înfățișează: Solemnitatea ridicării drapelului în prezența micilor străjari din comuna Chișoda în frunte cu revizorul școlar al județului Timiș-Torontal. Corul plugarilor străjari din comuna Chișoda veche.

(Foto Leonardo).

DIN TINERETE A LUI *Alex*. BELDIMAN

Amintirile lui Vasile Jora destăinuiesc multe amănunte din viața boierilor ieșeni de după Unire. O întâmplare din anul 1872 ni-l arată pe Alexandru Beldiman (fondatorul ziarului „Adevărul”) la vârsta de vreo 30 de ani, făcând lege în saloanele capitalei Moldovei. Văzând că autorul Memoriilor, tânăr foarte neexperimentat, se îndrăgostise de-o văduvă toamnă, el se însărcină să deschidă ochii acestui adolescent asupra familiei pe care o iubea, asupra societății ieșene și asupra lumii în genere.

II.

D EȘI vorbele lui Beldiman atinseseră pe Jora în amorul său propriu, deși el știa că mamă-sa nu-l iubește și că femeea pe care o dorea îl urăște, totuși omul acesta rămânea pentru el un idol, o dumnezeire neînțeleasă de o lume întreagă, mai ales de femeile cari-l tămăiau fără a-l putea pătrunde. Dar el, ca bărbat, simțea că-i unește o afinitate, care va trebui, neapărat, să ducă la o strânsă prietenie între ei. Poate, de altfel, ca ideile „omulețului” să fi fost greșite, poate că Beldiman nu urmărea decât egoista plăcere de-a petrece, cu un pic de răutate, pe socoteala semenilor săi. Dar poate că, din potrivă, machiavelicele sale combinații aveau în adevăr un țel mai înalt, acela de a desmetici pe un copil, punându-l față în față cu realitatea vieții. Dar, Oscar Wilde sau Machiavel, un lucru rămâne netăgăduit, anume că Alexandru Beldiman, în calitate de om mai în vârstă, mai experimentat și mai „dat dracului” cum s'ar zice, exercita asupra adolescentului student o magnetică influență. „*Malgré tout, il restait pour moi comme le type du plus grand des hommes*” mărturisește, cu mulți ani mai târziu, Vasilică Jora în Amintirile sale.

Rămas singur în odaie cu sentimentala văduvă, tânărul student nu știa nici de data aceasta cum să pășească la înfăptuirea hotărârii pe care o luase când umblase haihui, cu capul gol, pe străzile lașului. Sărutări de mână, mici suspinuri, întortocheate delabirintări de sentimente, și deodată un fecior deschide ușa să anunțe o nouă vizită. Băiatul își luă rămas bun și plecă.

Pe la ceasul șase se întoarse însă din nou. Dar abia intrase în salon, că feciorul veni să anunțe pe doamna Eugenia Aslan.

Autorul Amintirilor vorbește despre această femeie, care în vremea ei fusese ca un fel de regină a lașilor, într'un chip care nu este îngăduit a-l arăta, fiindcă este și nedrept¹⁾. Trecând deci peste aprecierile personale în legătură cu făp-

Prezența acestei doamne, la acea oră, în salonul unei femei doritoare de a rămănea singură cu alesul inimii ei, se datorea unei tainice înțelegeri dintre ea și machiavelicul Beldiman. Ei se sfătuiseră împreună ca frumoasa cu cearcăni sub ochi să joace doamnei cu trei stele festa, suflându-i iubitul. Aceasta din urmă era destul de deșteaptă pentru a înțelege cum stau lucrurile. Dar, având în vedere că erau amândouă din acea înaltă aristocrație în care minciuna socială este mai acasă la ea decât oriunde, ele se îmbrățișară ca două bune prietene ce trebuiau să pară a fi. După câteva cuvinte de dojană, învinuindu-se una pe alta că trecuse atâta vreme decând nu se mai văzuseră, începu o convorbire tărăgănată, în timpul căreia privirile celei noi venite nu se mai îndepărtară de pe chipul tânărului sfiicios, care stătea tăcut în colțul lui.

„*Parcă mă vedea întâia dată*” zice el „*așa se uita la mine, cu îndârjirea și siguranța unei grabnice cuceriri.*”

Și apoi, deodată, feciorul veni din nou să anunțe pe Beldiman, care, intrând în salon, păru foarte mirat de a întâlni acolo pe doamna Aslan :

— „Dumneata aici ?”

Apoi, întorcându-se către gazdă, o întrebă și pe ea, dar încet de tot, aproape la ureche :

— „Dumneaei aici ?”

— „Dece nu ? Ce vrei să spui ?” întrebă doamna **.

— „Ah, nimic ! Decât că atunci când o femeie poartă interes unui bărbat, n'ar trebui să-l lase să vadă pe coana Eugenia.”

— „N'o cred periculoasă pentru nimeni aici” răspunse doamna.

— „Da, da. M'oi fi înșelat.” Apoi, cu glas tare, Beldiman urmă : „Doamnă, nădăduesc că-mi veți ierta cutezanța ce am avut de a vă aduce aici, nepoftit, pe conul Grigore, pe care de altfel îl cunoașteți, nu-i așa ?”

În adevăr, împreună cu Beldiman intrase în odaje un om încă tânăr, foarte frumos, fiu din flori al lui Grigore Vodă Ghica cu o doamnă din înalta societate ieșană, care neavând stare civilă, purta numele mamei sale. El era, ne asigură autorul Memoriilor, pe atât de prost pe cât era de frumos, și pe atât de nerușinat pe cât era de prost. De altfel se spunea despre el „*qu'il joignait à ses autres défauts le vice bas de dépouiller celles à qui il inspirait du goût*”, cu alte cuvinte, un om dintr'o specie zoologică cunoscută în toate vremurile și în toate țările. Se mai spunea că una din victimele sale fusese tocmai doamna în salonul căreia se întrunea acum toată această lume aleasă și elegantă.

Lovitura era deci îndoită. Pe de o parte coana Eugenia trebuia să joace rolul unei cochete, care să cucerească inima lui Vasilică, iar pe de altă parte conul Grigore, bine dăscălit de Beldiman, urma să vorbească cu doamna gazdă într'un fel atât de familiar, încât să poată pricepe și orbii că, altă dată, fuseseră ei mai mult de cât prieteni.

Văzând deodată în fața ei pe omul acesta, care înainta să-i sărute mâna, biata femeie își pierdu cumpătul. Ea îngână un : „*Sunt foarte fericită...*” nu mai găsi alte cuvinte, se înroși, și ieși din odaie, chipurile spre a porunci să se dea la masă.

Popos de vânătoare

tura morală a acestei femei, care a fost deosebit de frumoasă, vom spune numai că tânărului de 18 ani femeia aceasta de vreo 38 i se păru bătrână, deși era mai puțin în vârstă decât văduviaora cea mult dorită de el.

„*Madame Eugénie avait été magnifique*” spune el. „*Mais ses traits étaient affacés, ses yeux languissants et abattus, entourés de grands cercles noirs, avaient encore quelquefois du feu, mais plus de brillant... A l'égard de l'esprit, elle en avait... Elle avait de ces tournures de phrases bizarres négligées et renouvelées, et elle les aidait d'un ton nonchalant et trainé, paresse affectée qu'on prend quelquefois pour du naturel...*”²⁾

1) Moartă în cea mai neagră mizerie, după război, la București, ea fusese una din cele mai frumoase și din cele mai bogate cucoane din lașii de altă dată. Luxul ce făcea fusese proverbial, ca din povești. Asupra ei vezi Iacob Negruzzi : Amintirea din Junimea, p. 66.
2) Descrierea aceasta este bună, dar nu este completă. Caracteristica felului ei de a vorbi era uniformitatea glasului, felul ce avea de a nu accentua nici un cuvânt, nici o silabă. Frazele curgeau unele după altele, amorfe, ca o poezie spusă de un papagal. Contrastul dintre vorbirea aceasta și miezul conversației, care era întotdeauna inteligent și hazliu, făcea mare impresie asupra ascultătorului.

Eugenia Aslan despre care vorbește Beldiman în „Amintirile” sale.

În timpul acesta Beldiman umbla dela coana Eugenia la conu Grigore, să le mai împrăspăteze fiecareia rolul ce aveau de jucat. Ca la o repetiție generală înainte de premieră.

Feciorul deschise ușa dela sufragerie :

— „Poftiți la masă.”

Etichetă nu era, căci erau doar toți prieteni, și, după cum am văzut, prieteni buni și sinceri.

Gazda încearcă, sfiicioasă, să așeze pe Jora lângă ea. Dar coana Eugenia, cu autoritatea ei de femei care știe ce vrea, îl luă de mână și-l așeză între ea și Beldiman. Conul Grigore, tot fără a fi poftit, se așeză el lângă gazdă. Mai erau încă vre-o două-trei persoane acolo.

La masa aceea unii petrecură de minune, iar alții înghițiră strâmb. Biata gazdă trăi niște clipe de adevărat chin. Fostul ei prieten îi vorbea tare, familiar, cu apropouri echivoce. Beldiman se amesteca în conversație, turnând, la rândul lui oțet peste vin. Iar coanei Eugeniei nu-i mai tăcea gura. Vorbea numai cu Vasiliță al ei, întrebându-l cu priviri pe sub geană, dacă știe ce este dragostea, dacă a iubit vreodată, și mai cu seamă cum se poate că fiind el în lași de câteva luni să nu-i fi călcat încă în casă, tocmai ei, care primește tot ce are Moldova mai de soiu, mai subțire și mai blazonat. „Madame Eugénie ne ménageait rien quand il s'agissait d'une conquête nouvelle” zice Vasile Jora. „Elle cherchait moins à toucher qu'à plaire, et dispensait volontiers de l'estime et même de l'amour, pourvu qu'elle inspirât des désirs.”

Cu toate că din celălalt capăt al mesei chinuita gazda era mereu cu privirile ațintite asupra colțului în care coana Eugenia își desfășura talentul și farmecele, totuși tânărul Vasiliță, începând să-i placă jocul acesta drăcesc și atât de nou pentru el, răspundea partenerii sale cu o vădită bună voință „car j'étais comme tous les hommes du monde, qu'une conquête de plus ne laissait pas de flatter.”

După masă toată lumea trecu din nou în salon. Doamna gazdă se așeză la pian, începând să-i mângâie clapele cu degetele ei subțiri. Beldiman flueră printre dinți o melodie la modă, iar Doamna Aslan, de pe scaunul ei, îl rugă să-i spuie cuvintele acestui cântec. Conu Alecu îi răspunse că nu le cunoaște.

— „Le am eu acasă” se grăbi să spuie Jora.

— „Te-ăș ruga atunci să bine voiești a mi le da și mie.”

— „Cum să nu, cuconiță. O să vi le trimit chiar mâine dimineață.”

Beldiman de colo sări ars de pe scaun :

— „Ce zici ? O să i le trimiți ?”

Apropiindu-se apoi de el, îi suflă la ureche :

— „Trebuie să i le duci d-ta ; de aceea ți le-a cerut.”

Întorcându-se apoi către coana Eugenia :

— „Nu așa, Doamnă, că astfel de fleacuri nu se trimit, se duc personal ?”

— „E mai politicos” răspunse doamna zâmbind.

„Totuși n'ăș vrea să deranjez pe domnul Jora.”

— „Vai de mine, conită, voi veni chiar eu !”

Afacerea era încheată. Doamna Aslan și domnul Beldiman păreau încântați, iar dincolo, la pian, niște degete crispate cântau fals o melodie, care părea că vine, aiurită, de dincolo de hotarele durerii.

La 12 noaptea toată lumea aceea se împrăștiă. Doamna cu cearcăni sub ochi, întinzând lui Jora vârful degetelor ca să i le sărute, îi reaminti, cu glas tare, făgăduiala ce se prinsese a-i face. Beldiman, în locul lui Vasiliță, răspunse doamnei, c'un zâmbet ironic „qu'il faisait de cette affaire la sienne.” Și în sfârșit, doamna cu trei stele, vorbi și ea, la despărțire, pe șoptite :

— „Domnule Jora, vino mâine, te aștept.”

Intors acasă, Vasile Jora găsi pe mamă-sa încă trează. Ea îi dete o scrisorică — câteva rânduri numai — de la verișoara cea mult iubită, care se afla acum la țară, pe Trotuș.

„Am citit, am citit mereu aceste câteva cuvinte...”

— „n'am putut dormi toată noaptea. Inima mea era sbuciumată. Doamna Eugenia căutând să-mi placă și Doamna * * iubindu-mă, ar fi trebuit să fiu fericit ; totuși nu puteam fi mândru de faptul că eram obiectul dorințelor unor femei, din cari una era prefăcută și cealaltă era ușurată. Nu, fiindcă simțeam foarte bine că singurul lucru care mi-ar umplea inima de bucurie, ar fi...” —

Aici se isprăvește manuscrisul, a cărui frază din urmă se poate completa cu vorbele : „verișoara de la pension.”

Iar încolo, ce a urmat nu se mai știe.

Cât este, bine și atât, fiindcă ne dă o icoană vie și colorată a societății ieșene de acum aproape trei sferturi de veac, care nu era de altfel nici mai rea nici mai bună decât toate societățile din toate vremurile și din toate țările. Păcat numai că nu putem cunoaște sfârșitul povestirii, pentru a putea depăna firea lui Alexandru Beldiman, care este fără îndoială cel mai interesant personaj din Amintirile lui Jora și cel mai bine descris de autorul lor. Cititorul rămâne astfel la îndoială dacă rolul jucat de el în această piesă neisprăvită fusese rolul unui veșnic Mefistofel sau al vreunui nou Arhanghel Gabriel.

STOMACUL SĂU

îl face să aibă vedenii

Nr. Acest om nu este nici alcoolic, nici nebun. Visurile sale urâte cari îl trezesc din somn sunt datorite pur și simplu unei digestii grele. La o vârstă oarecare stomacul asimilează mai greu.

Rezultă fermentațiuni, un exces de aciditate, cari sunt adeseori cauza insomniei sau a nopților agitate, căci digestiile anormale au repercușiunea lor asupra sistemului nervos, deci asupra creierului.

O bună precauțiune este de a lua seara, imediat după masă, mai ales dacă mâncați alimente grele, o jumătate

linguriță de Magnesia Bisurata în puțină apă.

Excesul de aciditate va dispărea, fermentalitatea, acreliile, senzațiile de apăsare și arsurile vor înceta imediat. O digestie normală aduce un somn liniștit, chiar dacă vă culcați numai de cât, căci Magnesia Bisurata vă permite de a mânca bunătățile ce vă plac fără să aveți frică de dureri. Trebuie să aveți întotdeauna la dv. Magnesia Bisurata pentru a preveni sau de a liniști durerile de stomac oricari ar fi ele.

MAGNESIA BISURATA

La toate farmaciile și drogueriile, cu prețul de Lei 75.— flaconul mic, sau în format mare e economic Lei 110.—

Mătasea de cusut și de butonieră Gütermann

Marca de fabrică

La cusut, mătasea e superioară bumbacului — așa cum la încălțăminte pielea, cartonului.

Atenție la marca de fabrică

Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III
Telefon 3-5922. Consult. 11-1, 5-8
sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctorițe din Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de către specialiști în toate tărimurile cosmetice.

Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului etc.

FRUMUSEȚEA DVS. E ÎN JOC...

Doamnă, nu alegeți cu ușurință pudra Dvs. Tenului Dvs. îi trebuie o pudră de o riguroasă perfecțiune. O sută de ani de experiență i-au permis lui Bourjois de a crea o nouă pudră „Soir de Paris”, a cărei calitate nu poate fi întrecută. Parfumul ei rafinat vă va seduce, prețul ei vă va surprinde plăcut. Alegeți fără a ezita, printre numeroasele sale nuanțe, aceea care va fi a Dvs.

Pudra „SOIR DE PARIS”
cutia Lei 100.—

BOURJOIS

PARFUMEUR

Creatorul fardurilor pastel, al
parfumurilor „Mon Parfum” și
„Soir de Paris”

REGINA ELISABETA...

a Greciei a vizitat recent expoziția canină. Fotografia noastră o înfățișează la expoziție, dând o bucăică de zahăr unui câine de rasă.

Întreg orașul a fost pavăzat cu drapele noi și imense. În jurul palatului Buckingham (st.) s'au făcut pavoazări cu edevărat de basm.

Cum se primește LA CURTEA ANGLIEI

A. DESMORILLON

LA 6 Mai, cu ocazia a douăzeci-cinci ani de la încoronarea regelui George V, au început în Anglia serbări mărețe. Aceste serbări întrec în fast și somptuozitate tot ce s'a văzut de-a lungul secolului și au atras din toate părțile globului milioane de spectatori, cari și-au reținut cu luni în urmă locuri pe vapoare. Numai în Australia s'au înregistrat 50.000 cereri de trecere în Anglia și mulți din acești pelerini au fost nevoiți să pornească dela începutul lui Aprilie pentru a fi la timp acolo.

Afară de particularii veniți să-și satisfacă curiozitatea, guvernul britanic a trimis numeroase invitațiuni prinților domnitori din cele cinci părți ale lumii; suverani țărilor vasale, sau reprezentanți lor, delegaților din numeroasele colonii, cari formează imensul imperiu al Majestății Sale, au venit să contribuie prin prezența lor la reușita ceremoniei. Aceștia au sosit la Londra cu mult înainte de data fixată, deoa-

rece erau de aranjat nenumărate chestiuni spinose; toată știința prea cinstului gentleman care îndeplinește în Anglia funcțiunea de șef al protocolului, trebuia să fie pusă la contribuție, pentru a ține seamă, fără să jignească pe nimeni, de drepturile de întâietate ale fiecăruia, de-ale arăta locurile ce trebuie să ocupe în cortegiu și să-i călăuzească discret în alegerea costumului.

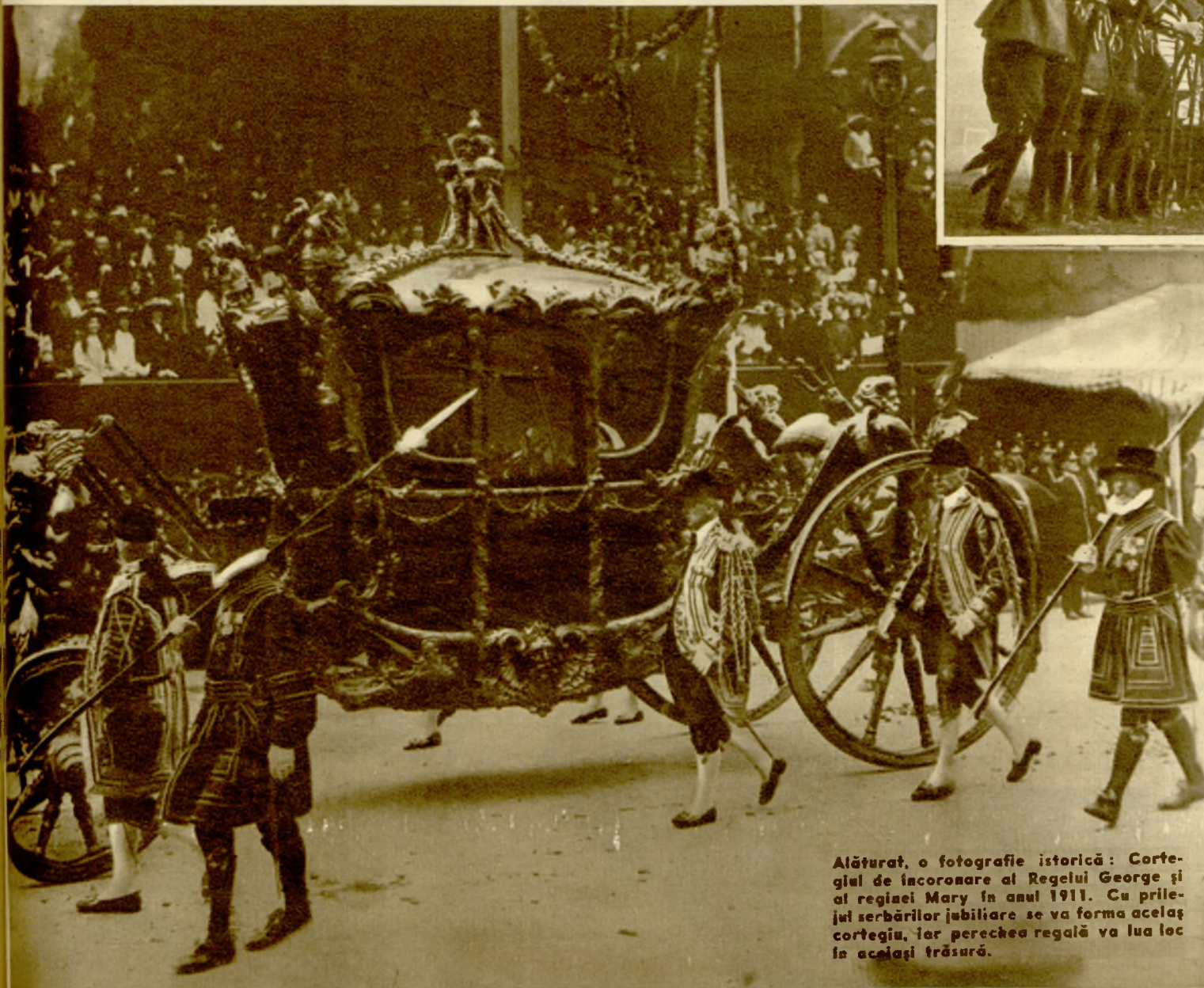
Să pregătească tuturor o recepție în raport cu rangul și importanța, să-i asigure fiecăruia o locuință confortabilă în raport cu exigențele și obiceiurile lui, să înlesnească fiecărui popor să-și poată respecta riturile religiei sale; iată o sarcină gigantică, care nu poate fi dusă la bun sfârșit decât numai dacă a fost studiată din vreme.

Deaceia numeroșii agenți ai Government Hospitality Fund (Oficiul care se ocupă de instalarea invitaților) a lucrat din răspuțeri pentru a aranja totul în cele mai mici amănunte. Birourile acestui Oficiu se află instalate la Whitehall în clădirea Ministerului de Finanțe.

Are în fruntea sa pe Mr. Ormsby Gore, însă în realitate animatorul său este maiorul Crawshaw. Omul acesta cunoaște toate petrecerile, cari pot fi oferite invitaților Angliei: plimbări, excursii, manifestări sportive de tot felul, etc. Mai mult încă posedă un tact infailibil și o răbdare nemărginită, calități mai mult decât prețioase când ne gândim că afară de suveranii și bărbații de stat europeni, notabilitățile artistice și științifice ale continentului, Londra a primit vizita a șapte sute de rajahi și maharajahi indieni, nouă prințșor malaezi, o duzină de potențați africani, musulmani sau păgâni, împreună cu sultanul Zanzibarului și M.

Soldați îmbrăcați în uniforme care se purtau la 1638, (mijloc) repetă înainte de a defila prin fața regelui cu prilejul marelui jubileu comemorativ care s'a organizat pentru serbările jubiliare.

Alăturat, o fotografie istorică: Cortegiul de încoronare al Regelui George și al reginei Mary în anul 1911. Cu prilejul serbărilor jubiliare se va forma același cortegiu, iar perechea regală va lua loc în același trăsură.

S. Salot Tubu, regina Polineziei, care părăsește pentru întâia oară în viața ei reședința regală din insula Tonga.

EMIRUL ȘI PĂUNII

Problema nu e numai de a-i adăposti după cum se cuvine și a-i hrăni după gustul lor și de a-i și distra și în alegerea distracțiilor, trebuie să se țină seama de importanța lor politică, gradul lor de civilizație și dacă se poate și de propriul lor caracter. Trebuie să fie pe placul fiecăruia, dar mai ales să evite „gafele” cari ar lăsa o impresie penibilă invitaților ale căror reacții sunt uneori neprevăzute. Au avut destule exemple în trecut. Astfel când acum câțiva ani a venit la Londra șahul Persiei Nazr ed'Din, a fost dus la o reprezentație de music-hall. A fost atât de fermecat de dansatoarele văzute acolo, încât a voit cu orice preț să-i se trimită în haremul lui particular o jumătate de duzină; au trebuit invocate tot felul de motive pentru a-l face să înțeleagă că era lucru imposibil. Acelaș Nazr ed'Din a declarat la plecarea sa că ceea ce îl impresionase mai mult în timpul șederii sale în Anglia a fost focul de artificii tras în onoarea sa la Crystal Palace.

Pe regele Afganistanului venit la Londra înaintea detronării nu l'a impresionat frumusețea muzeelor, palatelor istorice și bisericilor, ce i s'au arătat, ci numai fabrica de automobile Rolls Royce; aceasta deoarece el avea pasiunea automobilelor. Emirul african Kosina a fost entuziasmat de o vizită la Zoo din Londra, de frumusețea păunilor care-și

ușor. Rezervele de cari dispune Oficiul poate satisface firile cele mai pretențioase, ca și pe cei mai fini cunoscători de vinuri. Pivnițele din Lancaster House lăsate de lord Levenhulme sunt renumite în lumea întreagă, mai ales pentru vinurile de Porto. Dar la ce pot servi pivnițele cele mai renumite când e vorba de popoare cărora religia le interzice băuturile spirtoase? Treacă meargă dacă

s'ar mulțumi cu apa pe care o beau Englezii! Însă mulți dintre ei nu beau decât apa adusă din țările lor în burdufe pline. Apa care o întrebuințează pentru băutură o folosesc apoi pentru spălăturile lor rituale. Indienii nu se mulțumesc numai să-și aducă apă, ci sunt urmați și de turme întregi de capre destinate hranei lor.

Sultanul Sokoto, care veni în Anglia însoțit de șefii triburilor africane cunoscute numai de etnografi și câțiva exploratori, adusese nu numai burdufe pline de apă, dar și saci cu nisip cari trebuiau să înlocuiască spălăturile rituale. Și-au dat multă osteneală să mulțumească pe acești stăpânitori, care nu se hrăneau decât cu cartofi indigeni fierți în apă și striviți în untdelemn. Fie că bucătarii londonezi nu s'au priceput să-i pregătească după gustul lor, fie că Africanii n'au putut îndura despărțirea prea îndelungată de femeile lor lăsate în patrie, cert este că ei au cerut să fie trimiși cât mai neîntârziat în continentul lor.

În afară de marile recepții, regele George și regina Mary invită cu plăcere câțiva privilegiați pentru scurt timp la reședințele lor, fie la Balmoral, în munții Scoției, fie la Sandringham, fie chiar la Windsor, unde tradiția pretinde a se petrece marea săptămână sportivă din luna Iunie.

În aceste reuniuni particulare, cărora Englezii le spun „house parties” domnește cea mai mare simplitate, eticheta este cu desăvârșire înlăturată, iar invitații se bucură de cea mai mare libertate, singura grijă a perechei regale fiind de a le face șederea cât mai plăcută.

La castelul Sandringham celebru pentru colecțiile lui artistice, însăși regina se pune la dispoziția vizitorilor pentru a le da lămuririle trebuincioase.

Suveranii au talentul de a crea o ambianță cordială, de a le face tuturor pe plac: în cele din urmă

infoiau coada. Nu văzuse în viața lui ceva mai frumos! Cum ajunse la hotel își chemă femeile, fiindcă și haremul călătorise împreună cu el, povestindu-le minunea care-l înmărmurise. Femeile însă sunt neîncredzătoare! Ale sale își bătură joc de domnul și de stăpânul lor și nu-i dădură crezământ. Deaceea pentru a le convinge Emirul pretinse ca soțiile lui să fie conduse la Zoo dimineața, când nu se află nici un vizitator în grădină. Se înapoiară și ele înmărmurite de cele văzute și în culmea fericirii fiindcă directorul le dăruise o familie întreagă de păuni.

Regele și Regina Angliei, în plimbare pe străzile Londrei.

FIECARE CU FANTEZIILE SALE

Oficiul nu ia nici o hotărâre fără învoirea lui Foreign Office. Totul se face sub controlul său, fiindcă dacă este neapărată nevoie ca reprezentanții Dominioanelor și ale diferitelor ținuturi ale vastului Imperiu britanic să fie menajați, este tot atât de important de a da satisfacție țărilor a căror bunăvoință are pentru Anglia un interes politic sau economic.

În aceste recepții trebuie să luăm în considerație și atribuțiile regelui George. Dacă e vorba de un invitat de seamă având drept, în virtutea legăturilor de prietenie la considerații deosebite, însuși suveranul îl primește la debarcader. Ceeace a și făcut pentru emirul Fayçal a cărui țară încă pe jumătate barbară, posedă bogății naturale care ar trebui să fie exploatate și frontiere care trebuiesc păzite.

Odată aranjată chestiunea distracțiilor, rămâne aceea nu mai puțin complicată a locuinței și aprovizionării. În ce privește locuința e lucru destul de ușor; totuși uneori le rezervă surprize neprevăzute.

Se povestește că pe vremea încoronării lui Eduard VII, sir Hugh Clifford adusese o deputațiune de prinți malaezi, în cinstea cărora instalase niște apartamente somptuoase.

În seara sosirii, demnitarul atașat persoanei lor fu cât se poate de uimit găsindu-i culcați pe covoarele dela picioarele paturilor, tremurând de frig și cu desăvârșire sdrobiți de oboseală. Nenorociții nu putuse descoperi cum trebuie să facă pentru a se strecura în paturi.

Probleme aprovizionării nu se rezolvă chiar atât de

Regele George V și Regina Mary, înainte de suirea pe tron, ca duce și ducesă de York.

vizitatorii rămân cu impresia că vizita lor constituie într'adevăr o mare plăcere pentru gazde.

Se povestește în privința aceasta că regele invitase un ministru laburist și pe soția acestuia să petreacă un weekend într'una din reședințele sale. Soția ministrului prea puțin obișnuită să se afle între persoane atât de nobile, se simți intimidată și nu suflă nici o vorbă tot timpul dîneului. Regina observând aceasta, după ce doamnele trecură în salon, o chemă lângă ea, o sili să se așeze alături pe o canapea și îi spuse :

„Ce-ți mai fac copiii? Eu îi ador și îmi face plăcere să aud vorbindu-se ceasuri întregi despre ei”.

Doamna se simți îmbărbătată și pierzându-și sfiala începu cu regina o discuție înflăcărată. Fu atât de fericită, încât atunci când era întrebată asupra impresiilor culese, mărturisea cu candoare :

„Regina e adorabilă. Mi se părea că mă aflu lângă cea mai bună și cea mai veche prietenă a familiei noastre”.

Această mare simplitate a manierelor, a fost uneori cauza multor boroboafe, săvârșite de persoane neobișnuite cu obiceiurile curții, după cum i s'a întâmplat lui Henry Davison, președintele Crucii Roșii Americane. Prietenii, cunosători ai etichetei, înștiințase pe American că, în nici un caz nu trebuie să se retragă înainte ca regele să-i fi dat a înțelege că audiența s'a sfârșit. Însă, în urma primirii ce i se făcuse, Davison uită protocolul și după cîtva timp scoțându-și ceasul din buzunar se ridică, se înclină înaintea regelui și îi spuse :

„Îmi dau seama că timpul Majestății Voastre este foarte prețios, nevoind să abuzez, îmi iau libertatea de a mă retrage”.

Prietenilor săi cari îi reproșau greșala săvârșită Davison le răspunsese fără înconjur :

„Sunt sigur că regele nu s'a supărat! Am impresia că noi amândoi suntem cei mai buni prieteni”.

UN PALAT CU 2000 INCAPERI

Marile recepții oficiale se desfășoară cu aceeași pompă arhaică la Buckingham Palace, reședința oficială a suveranilor când se află la Londra.

Buckingham Palace, care a păstrat numele unei familii stinse de multă vreme, a cărei reședință se ridica chiar pe locul palatului actual, este centrul întregii vieți constituționale, politice și mondene a Angliei.

În saloanele lui regele primește pe diplomații streini, (scrisorile lor de acreditare, dintr'o veche tradiție, poartă încă adresa palatului Saint James, cu toate că acest palat este lăsat de mult în părăsire). Tot acolo regele conferă titlurile, primește pe noii miniștrii, acolo se dau marile banchete oficiale, iar în parcul său de patruzeci de hectare au loc anual serbări la cari iau parte mii de invitați. Buckingham Palace nu e decât un fragment din decorul magnific destinat să provoace admirația musafirilor Angliei.

Palatul acesta vast ca un ținut, cuprinde două mii încăperi; afară de apartamentele regelui, reginei, prinților, ducelui de Gloucester și cele rezervate suveranilor streini în vizită, afară de locuințele demnitarilor curții, întregii servitorimi, palatul mai conține aproape șaptezeci birouri. Dimensiunile lui sunt așa de mari, încât acum cîtiva ani când s'a hotărît să se înlocuiască tradiționalul covor roșu care acoperă parchetele, a fost nevoie să se comande douăsprezece kilometri de covor! Pentru a se descrie toate tablourile, obiectele de artă, bibelourile și pendulele cu cari se mândrește, ar fi nevoie de volume întregi. Cu toate că în garajele regale se află multe mașini de preț, grajdurile adăpostesc nenumărați cai de călărie și de ham, tradiția fiind ca în anumite împrejurări solemne regele să iasă în trăsură. Culoarea fiecărui cal, are o atribu-

ție particulară: caii albi ca zăpada sunt rezervați pentru zilele când suveranii se duc la cursele din Ascott.

Pentru ca totul să se petreacă fără încurcături în palatul acesta imens, e nevoie de o disciplină severă, de multă ordine și punctualitate. Regele însuși de exemplu. Toate pendulele dau în același timp ora exactă, fiindcă toate sunt aranjate după ceasornicul dela Greenwich. Toate se fac cu o precizie militară. Dealtfel în această locuință unde legile etichetei sunt păzite cu scrupulozitate, s'au introdus toate invențiunile moderne cari pot ușura sau simplifica munca servitorilor.

Când au loc recepții oficiale, această organizație model dă cel mai mare randament. În zori are loc o revistă a personalului, care primește instrucțiuni și ordine cu așa precizie, încât pregătirile se fac cu o dexteritate uimitoare. Tot așa se întâmplă, când după ce se termină recepția, apartamentele trebuie să fie curățite.

Toate aceste servicii complicate sunt sub directă supraveghere și responsabilitate a lordului șambelan, care răspunde înaintea regelui de buna lor funcționare.

De data asta lordul Cromer aflat în fruntea lor, cu ocazia serbărilor jubileului, a organizat mersul cortegiului regal.

Pentru ca cititorii să-și dea seama de responsabilitatea serviciului său, le vom da un exemplu din o mie altele. Se obișnuiește ca suveranii streini să fie salutați la sosirea lor printr'o salvă de lovituri de tun. Or, dintre numeroșii prinți indieni cari sunt așteptați pentru jubileu, numai o sută opt au dreptul la cele douăzeci și unu lovituri reglementare. Când un prinț strein se duce la Portsmouth pentru a vizita vreun crucișetor, numărul loviturilor de tun ce trebuie să fie trase în cinstea lui sunt fixate dinainte. Ne închipuim acum ce tablou complicat de salve de artilerie e nevoie să stabilească nefericitul lord șambelan, cu ocazia sosirii atîtor capete încoronate.

Regina Mary supraveghează adeseori pregătirile marilor recepții, mai ales ale celor cari au loc în timpul „sezonului” din Londra. Cîntea de a fi primit în fața Majestăților Lor este rîvnită de toate fetele din aristocrație.

Anul trecut după prezentările cari au avut loc la Curte, Majestățile Lor au fost foarte nemulțumite: nu se respectase îndeajuns regulile în privința toaletelor tinerele fete, regul neschimbată a căror origină se pierde în noaptea timpurilor. Se introduseseră inovații supărătoare în dimensiunea trenei, adăncimea decolteului, nuanța mănușilor... Regina supărată de aceste inovații cari atingeau tradiția, chemă pe lordul șambelan cerându-i să înștiințeze pe doamnele ce însoțesc pe tinerele fete, că în cazul când s'ar mai întâmpla asemenea necuviințe, își vor atrage nemulțumirea Majestăților Lor. Pentru prezentările ulterioare s'a expus în biroul lordului Cromer, un model de costum reglementar.

După cele de mai sus, se poate prevedea care va fi nota generală a recepțiilor proiectate pentru jubileu, în clipa când Anglia trebuie să-și exercite ospitalitatea cu o măreție necunoscută până acum. Regele George și-a exprimat dorința ca serbările să nu aibă un caracter oficial: fiecare nație, fiecare popor va avea dreptul să se distreze după gusturile și preferințele sale. Însfârșit întreaga populație a capitalei va putea contempla de aproape pe regele și regina sa; cortegii regale vor trece prin diferitele cartiere ale orașului.

În felul acesta cu o înțelepciune și o dibăcie demnă de toată lauda, fără să dăuneze prestigiului Marelui Britanii, tradițiile ei de ospitalitate au devenit mai îngăduitoare pentru a fi pe placul tuturor invitaților. Cine știe să privească adăncul lucrurilor își dă seama că după aceste manifestări există o idee primordială, care poate fi exprimată astfel: regele, șeful națiunii este întâiul ei servitor.

C. D.

Cu NIVEA la aer și soare!

Iată Primăvara – Cel mai frumos anotimp. Se recomandă însă precauțiune. Și aceasta fiindcă soarele luminează puternic și pielea D-voastră este desobicinuită din cauza îmbrăcămintei groasă de iarnă. De aceea corpul D-voastră va fi ferit prin îngrijirea lui, în primul rând numai cu Crema Nivea sau Uleiul Nivea. După masaje regulate cu aceste produse, nu veți mai suferi de arsuri solare și veți putea obține cu satisfacție,

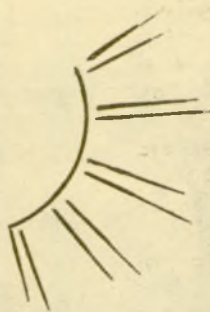
o piele frumoasă și natural bronzată.

Nivea protejează, bronzează și îngrijește pielea, — de altfel o știți bine și D-voastră, Crema Nivea conține Eucerita, care este substanța neîntrecută pentru îngrijirea pielii.

CREMA NIVEA: Lei 16.- — 72.00

ULEIUL NIVEA: Lei 55.-, 85.-

BEIERSDORF & Co. S. A. R., BRAȘOV

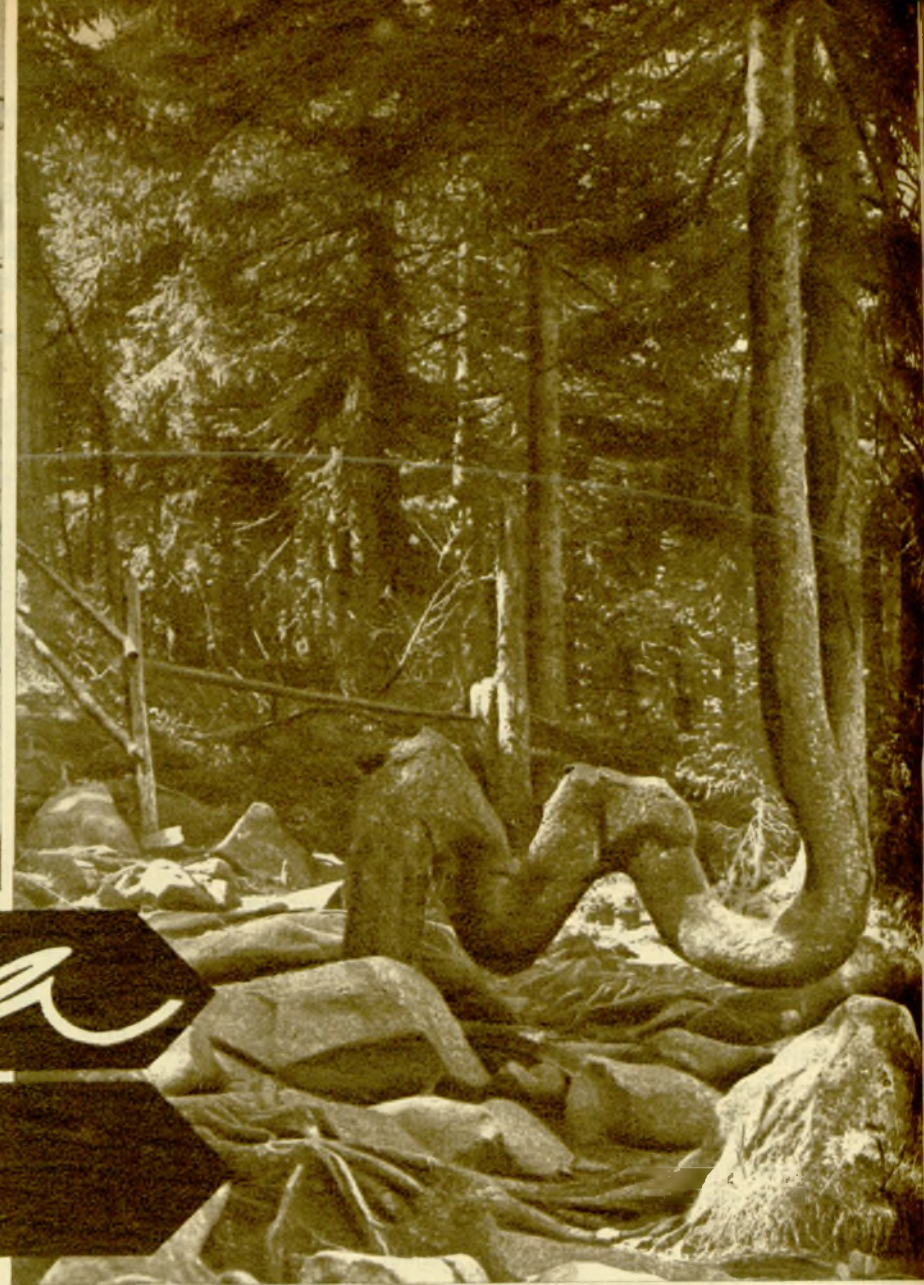
ARMĂSARUL BĂLAN.

La cinematograful „Marna” obține un imens succes compania de reviste N. Kanner cu „Armăsarul bălan” revistă de mare montare jucată de excelentul ansamblu în frunte cu D-nele Rozina Wiquelin Violeta Ionescu, Mimi Crețulescu Titica Bănicescu și D-nii N. Kanner tenorul Brună, D'Ayol, M. Cassvan etc. Marele succes de la centru atrage mii de vizitatori ai lunii Bucureștilor.

Sunt oare vindecabile bolile de plămâni?

Această întrebare, nespus de grea, și-o pun toți cari suferă de: astmă, ratar de plămâni, tuberculoza laringelui, tuse învechite, flegmă, răgușeală îndelungată, gripă și cari n'au găsit tămăduire până în ziua de astăzi. Toți bolnavii de acest solu primesc dela noi CU TOTUL GRATUIT, O CARTE CU ILUSTRĂȚII, scrisă de Dl. Dr. med. Guttman, fost medic-primar al Sanatorului Finser, și intitulată: „Se poate vindeca boala de plămâni (oftica)?”. Ca să dăm puțină încredere bolnav de a lua informații despre felul bolii sale, ne-am hotărât să trimitem oricui această carte, gratuit și francat, spre binele omenirii bolnave. Scrieți c carte postală (francată cu 6 Lei), cu adresa dumneavoastră exactă, firmei: **PUHLMANN & Co., Berlin 836 Müggelstrasse 25-25 a.**

Regiuni neexploatate, păduri virgine, natura
cum a lăsat-o Domnul, iată ce au găsit
colonizatorii Americii...

Colonizarea Americii

NU există exemplu mai impresionant de ceea ce poate face energia ome-
nească decât colonizarea Americii. Insuși faptul de a fi fost descoperită
din greșală — Columb, spaniolul, socotea că mergând tot spre apus
se va lovi de țărmurile... Indiei — dovedește că până și eroarea devine fecundă
atunci când e cuprinsă în rețeaua acțiunilor îndrăznețe. Columb n'avea de unde
bănuși că între Spania și India exista un nou continent — actualul continent al
Americii — și era atât de sigur că ajunsese în India, scurtând drumul care da
ocol Africei, încât numise pe localnicii cu pielea roșie **indieni**, nume pe care
l-au păstrat până azi.

Felul în care s'a făcut colonizarea noului continent ne oferă și el un învăță-
mânt — pe care nu toate conștiințele contemporane îl acceptă, dar care 'va
trebui neapărat urmat în orice altă întreprindere de colonizare, ca să se poată
ajunge la aceeași înflorire, prosperitate și civilizație la care au ajuns în deosebi
Statele Unite ale Americii de Nord.

Căci trebuie să facem o deosebire între felul în care au fost colonizate Mexicul,
America Centrală, America de Sud și felul în care au fost colonizate Canada
și Statele-Unite de azi.

Întâii coloniști de rasă albă, Spaniolii cari au pus piciorul în Mexic și America
Centrală nici n'au fost măcar coloniști, în adevăratul înțeles al acestui cuvânt.

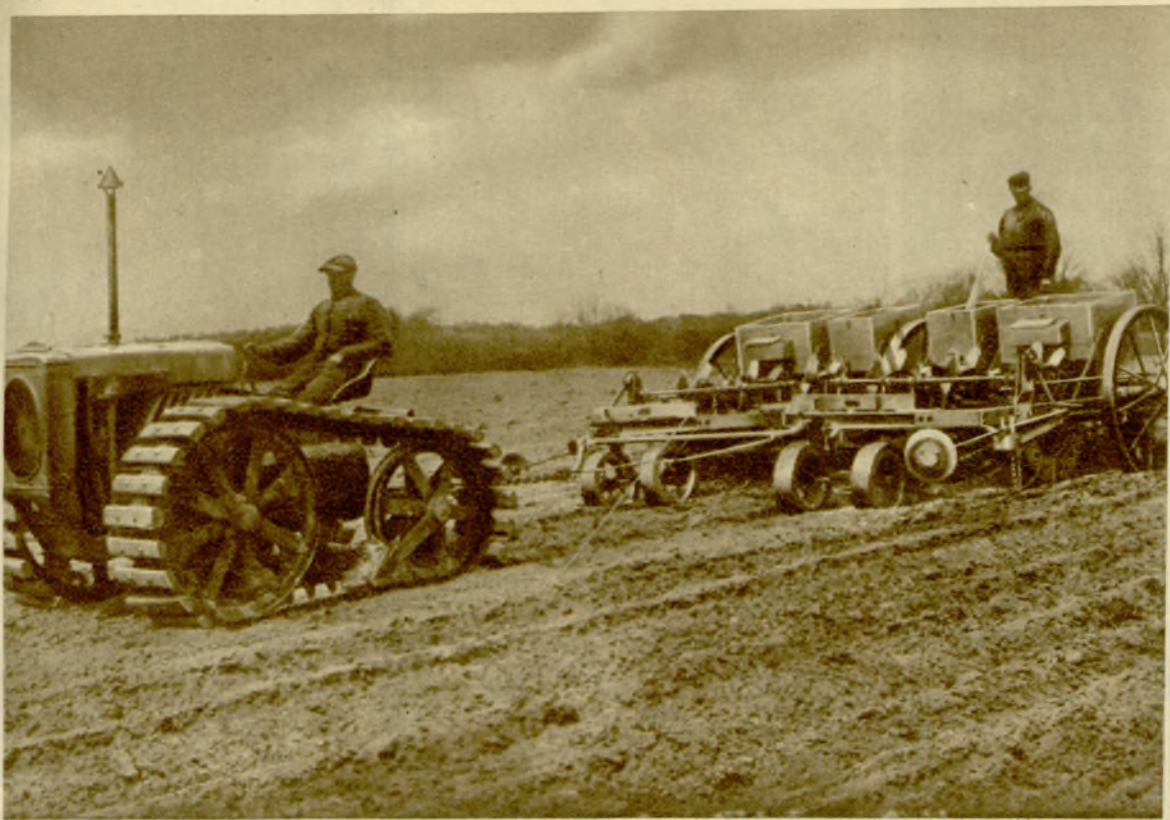
Ca din pământ, s'au ivit
încetul cu încetul ferme.
Iată-l pe fermier călare,
cercetând împrejurimile.

Iată-l alăturat, lângă ca-
mioneta care-i transportă
bunurile produse.

ci cuceritori **conquistadores**, mândri de vitejia și cruzimea lor. Localnicii întemeiaseră de mult o civilizație de înaltă valoare socială,
deși lipsită de spirit științific și de unele mecanice. Ațecii din
Mexic și populația Maia din America de Sud posedau o severă or-
ganizație de stat, un simț foarte dezvoltat al vieții obștești și un
gust artistic care în unele privinți — în construcția templelor și au-
răria mai cu seamă — întreceau pe Egipteni. „Cuceritorul” spaniol
Cortes, la începutul veacului al 16-lea, a pătruns în Mexic cu vre-o
600 de soldați numai, înarmați cu flinte și mai cu seamă cu dorul
aprig de a pune mâna pe aurul templelor, și a distrus un popor
mult mai numeros decât al Spaniei catolice și cu o cultură de o
valoare cu totul diferită, atât de originală.

Tot astfel s'au purtat **conquistadorii** în America Centrală și America

de Sud, unde au găsit o populație și mai puțin rezistentă. De obicei soldații spanioli nu rămăneau locului ci se 'ntorceau în patrie pe vase încărcate de imense bogății. Când aurul pe care-l găseau era atât de lesne de dobândit și în cantități uriașe, nimic nu-i îndemna la o operă de construcție, adică de adevărată colonizare. „Căpitani” spanioli care rămăneau în ținuturile „cucerite” înconjurați numai de ogardă personală, duceau o viață de petreceri, alcătuindu-și haremuri în care intrau cele mai frumoase piei roșii, mereu preschimbate.

Populația băstinașe n'a fost stârpită cu desăvârșire numai pentru că spaniolii aveau nevoie de sclavi și de „cadăne”. Pielele roșii sunt și azi în America Centrală și America de Sud în număr de peste 40 de milioane, ducând o viață aproape ca cea de acum 400 de ani, în marea lor majoritate analfabeți. Numai 2% din populația mexicană e de rasă albă: La o populație totală de 25 milioane, numai un milion jumătate locuitori sunt albi, iar restul sunt mețiși (șase milioane) sau „indieni” puri (șapte milioane). America de Sud e numai cu numele „latină”; de fapt e locuită de mețiși — descendenții spaniolilor „cuceritori” amestecați cu indienii puri și descendenții indienilor amestecați cu negrii veniți mai târziu. Numeroasele conflicte politice, revoluții și „răz-

După o muncă intensă America a devenit cel mai bogat și mai modern continent.

Sus: Cele mai perfecționate mașini agricole sunt întrebuințate la câmp.
Alăturat: Zgârie norii gigantici se ridică falnici către cer.

Cortez.

Cristofor Columbus, descoperitorul Americii.

boaie” din America de Sud sunt de fapt o expresie a anarhiei de sânge care domnește încă acolo.

* * *

Cu totul în alt chip s'a făcut colonizarea Americii de Nord. Primii coloniști — toți anglo-saxoni sau francezi hughenoti, izgoniți din patrie de luptele religioase — n'au pus piciorul în noul continent cu gânduri de „cucerire”, adică de jaf sporadic și de reîntoarcere în patrie. Ei au venit cu soțiile și copiii pentru a întemeia o nouă patrie, liberi în conștiința lor, hotărâți la cea mai amarnică muncă fizică. Luptele cu pieile roșii au luat și aci uneori forme penibile, dar niciodată n'au suprimat coloniștilor credința că ei reprezentau un stadiu evoluat al omenirii și că menirea lor era să colonizeze și să civilizeze, nu să jefuiască și să ucidă. În Statele-Unite ale Americii de Nord sunt azi cam 350.000 de „indieni”, la o populație de 120 de milioane; și albi din nord au dus puritatea moralei lor până la obligația de a salva pe acești descendenți de piei roșii de la o moarte sigură, provocată mai mult de neputința lor de adaptare la noua civilizație. Statele-Unite ale Americii de Nord au acordat pieilor roșii ținuturi proprii și în anii de secetă trimit un emisar cu subvenții importante, fără de care ei ar muri de foame.

Cine privește azi înfloritoare sate ale Americii de Nord unite în cea mai

vastă și liberă din câte democrații există pe acest pământ; cine cercetează portul San-Francisco de pe țărmul Oceanului Pacific sau portul New-York de pe coasta Oceanului Atlantic; cine străbate bulevardele din Chicago sau Washington cu greu va crede că pe acele locuri nu mai departe de acum trei veacuri și jumătate creșteau păduri sălbatice și se'ntindeau uriașe zmârcuri pestilențiale.

Mai există și azi numeroase familii în America de Nord unde s'au păstrat amintirile și chipurile bunicilor coloniști, acei dârzi pionieri care în paginile Bibliei și în morala familiei găsiseră energia să preschimbe un continent sălbatec într'un parc și o imensă uzină. S'au conservat primele colibe ale întemeietorilor Americii de azi, uneltele lor, armele și târnăcoapele, scrisorile lor. Nu se pune la cale o expoziție în America de Nord,

fără ca inițiatorii să nu evidențieze plastic imaginile prime, atât de modeste, ale energiei care a dat naștere civilizației americane de azi.

Spiritul de pionier, lărgimea de vederi, iubirea de muncă și de oameni n'au pierit niciodată în America de Nord. Până acum câțiva ani soseau în America în fiecare an milioane de albi din toate țările Europei, unde erau primiți cu dragoste și unde începeau și ei, asemenea primilor coloniști, munca fizică, atât de grea dar atât de necesară pentru fortificarea și moralizarea generațiilor următoare.

* * *

Pilda Americii de Nord am spus că este hotărâtoare. Numai în acest sens, al muncii rodnice și permanente, al toleranței și iubirii de oameni, o colonizare poate fi dusă până la suprema civilizație. Vechii **conquistadori** spanioli n'au colonizat ci au sălbăticit trei sferturi din continentul Americii. Influența Statelor-Unite nu e îndestulătoare pentru a șterge urmele pirateriei și jafului de patru veacuri. În America Centrală, în America de Sud e încă locul pentru o intensă colonizare albă — dar urgentă, dacă nu voim să le vedem cucerite de rasa galbenă.

F. A.

Unul dintre revoluționari, sever păzît între baionete, aruncă priviri feroase reporterului fotograf.

O demonstrația a negrilor împotriva linșării compatrioților lor de către Americani. Fiecare și-a prins de gât un ștreang, — simbol odios al linșării negrilor din America.

Revoluția în Harlem

În ziua de 19 Martie, o revoltă iscată din senin a însângeraț Harlem-ul, cartierul negru din New-York. Au fost patru morți, numeroși răniți și pagube materiale destul de însemnate. Evenimentul acesta, provocat fără un motiv temeinic și mai mult din cauza unei greșeli materiale — așa cum vom vedea în articolul de mai jos — a scos în evidență, odată mai mult, toate suferințele populației de culoare din Harlem. Întreaga presă americană — în afară de zierele trustului Hearst care flutură la orice prilej spectrul „roșu” — recunoaște cât de tragică e situația negrilor de acolo.

„Ei au ajuns scrie New-York Times într-o așa stare de sărăcie, de oprimare și desnădejde, încât ar trebui să pară disperată chiar acelora obișnuiți să privească nenorocirile. New-York Times, ca și New-Republic admite că ajutoarele distribuite în Harlem sunt cu drept cuvânt insuficiente, că problema locuințelor a devenit mai acută ca oricând și că negrii nu obțin slujbe acolo unde sunt candidați albi.

Pe de altă parte, ancheta judiciară a constatat un antagonism dintre cele mai sfâșietoare între poliție și locuitorii Harlemului; numai agenții negri sunt la înălțime atunci când e vorba de potolit fierberea din sânul populației negre.

LINO Rivera e un negru tânăr de 16 ani, originar din Porto-Rico. Trăiește acum în Harlem și n'are lucru. I s'a întâmplat, când și când, să facă o cursă până la teatrul cartierului apoi tot soiul de comisioane, mai mult sau mai puțin curioase. În după amiaza zilei de 19 Martie, Rivera fusese la un spectacol de cinematograful, apoi intră în magazinul cu prețuri unice, „Kress”, în a 125-a stradă, care e una din arterele principale din Harlem. Trecu prin fața raionului de cufitărie și pe teighea zări un briceag care-l ispiti. Obiectul acela costa 10 cenți; Rivera îl luă binișor și-l strecură în buzunar. Dar un vânzător observă această mișcare și luă briceagul înapoi. Pe urmă, îl apucă pe tânărul negru de braț și-l împinse spre ieșirea din magazin.

— Pot să merg și singur, îi spuse Rivera, fără să mă îmbrâncești d-ta.

— Taci! — mormăi vânzătorul — și fii mulțumit că nu te dau pe mâna poliției.

Vânzătorul nu-l slăbia deloc pe Rivera, care protesta, în vreme ce o gloată de curioși începuse să se adune la ușa magazinului.

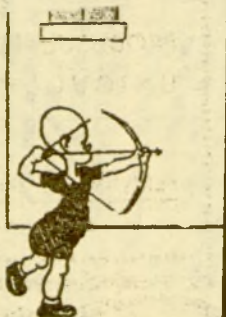
— Ți-am spus să nu mă îmbrâncești — se răsti negrul.

— Dacă răcnești — îi atrase atenția vânzătorul — voi chema poliția.

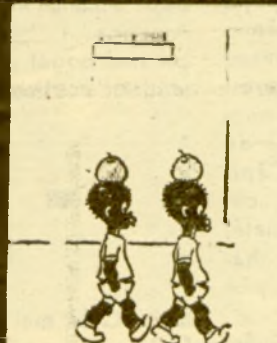
— Dar ce-a făcut? întrebă o femeie din mulțime.

— N'am făcut nimic! — striga negrul.

— Minte! — răspunse, la rândul-i, vânzătorul. Un al doilea vânzător, veni într'ajutorul celui dintâi și amândoi tăbăriră asupra tânărului. Acesta se agăță de un stâlp și începu să se apere cu pumnii de cei doi inși, cari voiau să-l scoată din magazin. Mulțimea de afară își îngroșase rândurile și se auziră glasuri cari protestau.

Unul dintre conducătorii revoluției, puține clipe după arestarea sa.

- De ce-l bat?
- Ce-au cu tine, băiețușule?
- N'am făcut nimic! striga Rivera.
- N'au drept să-l chinuească așa!

Cei doi inși reușiră să-l smulgă pe negru de lângă stâlp și-l târâră spre ieșire. Dar acesta se sbătea mereu. Îl mușcă pe unul din călăii lui de deget, iar pe cellalt mai sus de încheetura mâinii. Sângele începu să picure din degetul mușcat. Rănitul striga:

— Am să-ți arăt eu ție, să-ți piară gustul de bătae!

Cei doi inși îl trântiră pe negru jos: el se apăra mereu, însă din ce în ce mai slab. Între timp își făcură apariția câțiva agenți și, după o mică discuție, hotărâră să i se dea drumul tânărului. Îl duseră până la ușa de serviciu, de unde acesta o luă la fugă, dornic să se întoarcă acasă cât mai curând.

În răstimp, mulțimea îngrămădită în fața magazinului, sporia. O femeie începu să țipe că băiatul fusese bătut până la sânge, și vâlva stărnită de ea avu darul să-i molipsească pe trecători. Se auziau răcnete de amenințare.

Un orator improvisat așăță și mai mult adunarea. Agenții ieșiră din magazin încercând să împrăștie gloata gălăgioșilor. Dar nimeni nu vru să plece, iar oratorul continuă să vorbească, îndemnând lumea să stea pe loc.

În magazin, era o adevărată zăpăceală și se aștepta ca negrul să iasă. Cum acesta nu se ivia, toți căpătară convingerea că îl băteau într'adevăr. Câțiva bărbați din mulțime strigară că victima trebuia scoasă din mâinile călăilor. Două femei leșinară. În întăritarea generală fu răsturnată o vitrină. Mai mulți vânzători, speriați, fugiră din magazin.

În stradă se auzi o sirenă, în vreme ce o ambulanță se opri în fața magazinului; fusese chemată de vânzătorul mușcat la deget. Dar mulțimea, a cărei mânie sporia pe fiecare minut, își închipui că rostul ei acolo era ca să-l ducă pe tânărul negru la spital. Trei oratori noi se iviră și unul din ei se urcă pe o scară. Un agent vru să-l dea jos și astfel începu încăierarea.

Lumea era convinsă că tânărul negru fusese bătut cumplit, fiindcă vedea ambulanța acolo. Agenții se simțiră neputincioși, astfel că cerură întărit. O piatră prefăcu în țandări una din vitrine. Sgomotul geamului spart fu înăbușit de urletele mulțimei. Și iată că se văzu apărând o targă. Numai încăpea îndoiială că negrul fusese omorât. Mulțimea se năpusti înăuntrul magazinului, ca o haită de fiere sălbatece.

În momentul acesta — abia trecuse un ceas și jumătate de când negrul strecurase briceagul în buzunar — se împărți mulțimei niște foi de hârtie șapirografiate. Pe ele era scris:

„Un băiat bătut până la sânge!”

„O femeie lovită de patron și de poliști!”

„Starea băiatului e foarte gravă!”

„Acum un ceas, un băiat negru, în vârstă de 12 ani, a fost crunt bătut de către directorii magazinului cu prețuri unice, „Kress”. Copilul e pe moarte. El a fost stălciț în bătae, pentru vina de-a fi „furat” un briceag!”

„O femeie neagră, vrând să-ia apărarea copilului, s'a ales cu brațele sdrobite de aceste brute, apoi a fost arestată!”

„Muncitori! Negrii și Albi!”

„Protestați contra linșării unui negru nevinovat!”

„Cereți punerea în libertate a copilului și a femeii!”

nilor, trecând prin vaste culturi de trandafiri și
păduri de nuci, ajungem în orașul Cazanlâc, atât
cunoscut parfumeriilor din capitalele europene.
Numeroase caravane ne însoțesc. Măgăruși cenușii poartă
agățate de o parte și de alta a spinării lor, coșuri
al căror conținut umple aerul de un parfum puternic.
Fete frumoase, dela țară, în cămăși albe ca zăpada,
sorturi în culori aprinse, formează cortegiul original al
cesioni, — o procesiune aproape triumfală, în care
animale și oameni, sunt împodobiți cu trandafiri; chi-
toiegele și bățele sunt ornate cu flori, ca la o antică
procesiune dionisiacă.

Aleea palmierilor
din Lugano.

IN drum spre Veneția, din tren,
pe tot parcursul jugoslav, se
văd lanuri nesfârșite de maci
roșii și flori superbe. Pe lângă
Fiume, clima este atât de dulce,
încât cameliile înfloresc în toiu
iernii, iar laurii cresc păduri.
Abazzia, orașul roz, e ascuns ca
un cuib între flori. Dealungul Ita-
liei, în Sicilia, toată coasta de Azur,
și în tot sudul Spaniei, crește o
vegetație luxuriantă. S'ar zice, vă-
zând toate esențele acestea de
plante felurite, un muzeu vegetal.
Vegetația este atât de îmbelșu-
gată în regiunea mediteraneană,

circulația sevei atât de activă, încât
viața se reversă din toate părțile, se
expune magnifică, în formă de flori,
frunze, ciorchine și spice.
În regiuni întregi, mâna omului plantează
flori. Hectare întregi de flori de tot
felul. Pe alocuri, sunt două sau trei re-
colte fiindcă florile sunt secerate, ca
grâul și orzul la noi. Un vast măcei țără
sânge; vagoane întregi de flori sunt
transportate spre fabricile de parfum,
cari extrag din petale esențe rare, pen-
truca femeia să capete o atracție
în plus.

În Rumelia orientală, prin văile Balca-

Uleiul și apa de trandafiri, produse în India, Persia și Egipt, abia ajung pentru nevoile Orientului. Femeile orientale simt o nevoie mult mai accentuată, de parfum, decât cele din Occident. Occidentul are produse mai rafinate. Orientul iubește însă mai mult parfumurile clasice. Dar și Europa de vest se aprovizionează din Răsărit. Cantitatea considerabilă de prețioase esențe întrebuințate de parfumi-riile europene și mai ales de englezi, a provenit multă vreme aproape în întregime din câmpiile pitorești ale Traciei, situată la poalele Balcanilor centrali. Din cele 123 de sate ale Traciei, care cultivă trandafiri, 42 aparțin văii

O frumoasă perspectiva asupra Triestului.

Uleiul se îmbată
parfumul flori-
Asupra lui, ele
or avea efect
vitor.

In această pagină:
Sus: Locarno,
unde parfumul flori-
lor este mai îmbă-
tător decât în
oricare altă parte
a Italiei.

Mijloc: Cel mai
periculos este lu-
cru florilor în sere.
Parfumul lor se
transformă aci în-
tr-o puternică o-
trăvă care poate
aduce moartea
celor care lu-
crează.

Sicilia cu bo-
gata ei vegetație,

foarte palizi la față și slabi ca niște schelete. Florile se răsbună crunt...

Și în adevăr, se pare că un spirit subtil există în aceste flori măcelărite în cantități atât de vaste, spirit care se insinuiază în mintea și în sufletul călăilor, de lanuri înflorite, minându-le trupul și năruindu-le sănătatea...

De pe coasta de Azur poți vizita Grasse, orașul parfumului și al florilor. Soare puternic, în decorul bogat de măslini

Jos: Florii. Minu-
nate flori de pri-
măvară la Lo-
carno...

Cazanlâc. Se scot anual peste 1600 kg. de esență, iar în ce privește spațiul ocupat de culturi, ne putem face o idee, considerând că pentru un kilogram de ulei tre-
buesc 3.200 kilograme de roze.

Trandafirul de Tracia, cu flori simple, ușor nuanțate în roz, crește mai ales pe pantele expuse soarelui. Se plan-
tează primăvara și toamna: recolta se face în Mai și la începutul lunii Iulie. În Aprilie, țara trandafirilor e un adevărat paradis.

Vizitasem această vale a rozelor, într-o primăvară, când însoțitorul meu, un bulgar din partea locului, mă întrebă dacă nu vreau să văd și ospiciul de nebuni „ca să-mi fac o idee completă, despre industria uleiului de trandafiri”.

— Ce legătură între acest azil și fabricile de parfum?
— Cei cari lucrează prea mult, uneori o viață întreagă, în mirosul puternic al esențelor, se otrăvesc. Ei capătă dureri de cap așa de grozave, încât își pierde mințile. Unii parcă trăesc într-o beție continuă. Delirează, sunt

lângă brazi, de întinse grădini tropicale la poalele munților înzăpeziți. O regiune de fabrici de parfum. Cel ce vizitează o astfel de uzină, zile întregi după aceea poartă îmbibat în haine și trup, parfumuri puternice. În laboratoarele acestor uzine, chimiștii lucrează migălos, de parcă ar căuta baccili necunoscuți. Lucrătorii sunt saturați de parfumuri, până dau în migrene cronice, în boli de inimă, și ajung la oribile vărsături. S'ar părea că florile se apără de acest măcel, care secără hectare întregi de zambile sau trandafiri. Trebuie cincisprezece mii de petale ca să se scoată un kilogram de esență de roze. Un kilogram din esența veritabilă de violete de Parma, costă 265.000 franci, iar din esența de tuberoze, 80.000 franci. Iată, într'un coș, niște glande de capre din Tibet, scoase de sub bărbuța țapilor, ca niște boabe negre; — 20.000 franci un kilogram de astfel de glande. Din ele se scoate un praf negricios, care este parfumul de mosc. Un alt parfum se scoate din niște glande de

pisică. Iar subtilul Origan, se extrage din fân. Iată coșuri de frunze de tabac negru, pentru „Patchulli”, grămezi de rădăcini, întortochiate, ca de mandragoră, pentru parfumul de violete. În cazane, fierb șerbaturi colorate: jasmîn, violete, unt de Iris; într'o tigăie, o lucrătoare amestecă un fel de solzi: fabrică farduri, din rășină, stearină, lanolină.

Am intrat într'o cofetărie? Nu, e sala unde se fabrică, în tot felul de cratițe, cremă de ras și creme de frumusețe. Iată o secție de rășnițe și de mori arhaice, pentru măcinaș pudra de orez sau migdalele amare.

Pe când vizitam o astfel de uzină, o lucrătoare, care prepara o fiertură într'un cazan, din care se ridicau aburi groși și roșcați, amețită de aceste miazme violente, s'a prăbușit, galbenă ca un cadavru, într'un fel de convulsii oribile. A fost scoasă din sala mașinilor, ca să n'o vadă vizitatorii. După câteva crize de acestea, spiritul florilor ucise distruge pe lucrător: natura ultragiată, se răzbună...

S. V.

OASPEȚI ILUȘTRI AI CAPITALEI

Cunoscutul fiziolog doctorul O. M. Mistal directorul Sanatorului Clouelle din Montana (Elveția) este inventatorul unei operații speciale pentru bolnavi de plămâni. D-sa — invitat fiind de medicii români — a venit împreună cu soția sa, la București, și a ținut o conferință despre: „Endoscopia și secțiunea aderențelor pneumothoraxului”. Asupra acestei operații doctorul Mistal a publicat de curând o carte, în limba franceză.

MAȘTI DE APĂRARE ÎMPOTRIVA FURTUNII DE NISIP.

La Boise City în Oklahoma (Statele Unite), pietonii și-au îmbrăcat niște măști de apărare împotriva furtunii de nisip care s'a abătut asupra regiunii.

albituri

La vulturul de mare cu peștele în ghiare

Theodor Atanasiu & Co

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

„Fardatul excesiv e vătămător pentru piele”

- zice un specialist

Ce trebuie făcut

Oricât de surprinzător să pară, știința a dovedit că fardul aplicat într'una timp de mai mulți ani produce pe obraz semnele bătrâneții. Astfel se strică frumusețea naturală a tenului juvenil. Redându-se însă pielei un element vital și întineritor, numit Biocel, ea recapătă repede limpezimea, strălucirea și frumusețea ei.

Acest prețios Biocel s'a obținut din animale tinere, după procedeul Profesorului Dr. Stejskal de la Universitatea din Viena. E acum conținut în Crema Tokalon, culoarea roză, celebra crema de Paris. Aplicată seara înainte de culcare, ea nutrește și întinereste țesuturile și strânge mușchii moleșiți ai obrazului în timp ce dormiți. Dimineata aplicați Crema

Tokalon, culoarea albă (neunsuroasă). Ea albește, tonifică și strânge porii. În modul acesta, pielea cea mai strică de fard și tenul ofilit capătă o nouă frumusețe uimitoare. Se garantează efectul, altfel se restituie banii.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză la Lei 60.—.

Numai apa și peria nu sunt suficiente...

... pentru a distruge acțiunea vătămătoare pe care o pot avea microbi și resturile de mâncăruri. — Pasta Nivea spală și curăță cu ușurință ferimenții din cele mai ascunse colțuri. Numai este o dificultate desinfecțarea gurei de două ori pe zi, de când vă stă la dispoziție pasta de dinți Nivea la un preț atât de efin. Această pastă ferește dinții de a se strica și îi întretine foarte frumoși albi.

Numai
Lei 22-
tubul mare

Plăcută, spumează ușor, excelentă ca gust.

713

Mai există **SCLOVI** în ROMANIA?

— FETE DE VÂNZARE —

Cum își vând țiganii fetele. — Rolul jucat de un redactor al nostru la o asemenea vânzare.

ZILELE trecute era mare hărmălaie în piața gării de Est. Vre-o cincisprezece țigani nomazi, unii tineri alții mai bătrâni, cu plete și bărbi mari, câteva țigănci svăpăiate — grup în jurul căruia roiau un număr de danci aproape goi — se agitau, mutându-se din loc în loc, când pe un maidan, când pe treptele gării, când lângă peluza din mijlocul pieței. Vorbeau cu febrilitate, cu gesturi deșănțate, strigând și certându-se, când în țigănește, când în românește.

În cele din urmă, câțiva se prezentară la comisariatul gării, vorbind toți deodată și încercând să explice despre ce este vorba.

— „Nu înțeleg nimic!” — le spuse comisarul, după ce-i ascultase cu oareșicare bunăvoință.

„Faceți un act... Găsiți pe cineva să vi-l scrie și veniți apoi la mine”.

Țiganii, încântați de rezultatul intervenției lor, se adresară mai multor surtucari, de pe peron; dar nimeni nu le pricepea păsul.

— „Hai, că vă scriu eu!” — le-am spus, bănuind că e vorba despre ceva, care ar putea interesa pe un ziarist.

Lăeții primiră cu mulțumiri entuziaste și binecuvântări țigănești oferta mea spontană. Intrară cu sgomot mare, cu toții, într-o cârciumă.

„MI-AM VÂNDUT PE SORU-MEA”.

— „Uite, ce e boerul... Matala scrie o declarație așa...” — îmi spuse un țigan simpatic, în vârstă ca de 30 de ani cu trăsături regulate, plete buclate până

peste umeri, o barbă cârlionțată neagră ca pena corbului și un costum pitoresc de țigan nomad.

„Eu, subsemnatul, Gheorghe Ștefan Avram, declar că am vândut pe soru-mea, Savina, pentru suma de 5.000 lei...”

Încercai să explic „romului” că legile țării noastre nu îngăduie vânzarea unui om și că chiar dacă aş scrie așa ceva, învoiala între părți n'are nici o valoare, nefiind recunoscută de nici o autoritate oficială.

— „Apoi, fata se mărită...” — spuse țiganul.

— „Și d-ta o vinzi?” — întrebai.

— „Nu. Eu vreau să-i împac” (În urmă aflai că țiganul cel chipeș care-mi dicta declarația, era „vătaful” șatrei).

— „Dar cine vinde fata?” — întrebai.

— „Noi suntem cu sălașul aci, în dosul Gării Obor” — mă lămurii vătaful — „Fata o vinde Gheorghe Ștefan Avram, care face parte din alt sălaș, de la Bariera Vergului...”

— „Și cine o cumpără?”

— „Eu, Ilie Mihai!” — răspunse un moș bătrân, cu barbă albă.

— „D-ta ești ginerele?” — întrebai mirat.

Țiganul începu să râdă.

— „Nu, boerule! Cumpăr o mireasă pentru băiatul meu, Gogu Stănescu”.

— „Dar nu înțeleg ce drept are să o vândă frate-său?”

— „Apoi tatăl Savinei e mort. Și de aia o vinde frate-su mai mare.”

— „Bine, omule, — obiectai eu cu încăpățănare — dar nu se poate face un act de vânzare a unui om. Pe meleagurile astea numai sunt robi. În România nimeni n'are dreptul să vândă pe un semen al său”.

În șatra țiganilor:

Țigăncile cochetează cu animalul credincios, iar țigănușii zglobii încing hora.

Țigăncile cu carele se îndreaptă spre oraș. Se pregătește oare o nouă vânzare?

— „De ce te miri matala așa — mă întrerupse „vătaful” — la boeri se cumpără ginerile; la noi e de vânzare mireasa... E mai drept așa, căci se plătesc cheltuelile, ce a avut tatăl fetei cu creșterea ei: mâncare, haine...”
 — „Apoi să vă fac un act așa... fără să pomenesc de vânzare... ca să se potrivească și cu ceea ce spun legile... și cu despăgubirea, la care crede că are drept fratele”.
 — „Și mai scrie matala acolo că „dacă fuge Savina de la Gogu Stănescu, eu Gh. A. Ștefan, răspund cu două pogoane de pământ, pe cari le am la bariera Vergului și mai dau despăgubire încă 5.000 de lei cheltuiți pentru „băutură...”
 — Adecă pentru cheltuelile nunții, ce voiți să faceți” — spusei.
 — „Mâncare și băutură” — preciză romul.

SEMNAREA ACTULUI

În urmă citii, cu glas tare, actul cam încurcat, redactat de mine, pe care toți romii nuntași îl ascultară într-o tăcere solemnă, declarându-se perfect mulțumiți și aprobând diferite pasagii, mai ales acolo unde adăugasem dela mine câteva urări de bine „sănătate și noroc”, sau așa ceva. Vătaful Banciu Cuciuraru și bulibașa Mihai Cristache semnară apoi, ca martori, prin punere de deget pe o cruce de cerneală, pe care o făcusem în dreptul numelui lor. Mai depuseră amprente digitale, pe act, și alți doi romi mai bătrâni, tot în calitate de martori.
 — „Acu e gata!” — spuse vătaful.
 — „Dar n'a semnat Gh. A. Ștefan, care primește banii” — amintii eu.
 — „Nu-i nevoie — declară vătaful — e deajuns dacă semnează martorii”.
 Am constatat cu surprindere, că țiganii din România mai păstrează aceste obiceiuri vechi moldovenești și muntenesti, când o învoială nu era semnată de părțile contractante, ci numai de martori. La arhivele statului, și prin arhivele particulare sunt multe asemenea zapise, semnate numai de martori, prin punere de deget. Actul, ce-mi ceruseră să-l redactez, ar fi fost un fe.

O CONSĂTUIRE.

Văzând că nu-i chip de făcut nimic, ieșiră cu toții pe scările gării, unde vătaful Banciu, cu pletele bătute de vânt, se așeză cu maestate, ca un fel de voevod, pe treapta cea mai de sus. Alături de dânsul ședea un fel de adjutant. Ceilalți din jur, stăteau toți în picioare.
 Se ținea acum un sfat spre a se stabili dacă actul, astfel cum fusese redactat de subsemnatul, avea vre-o valabilitate, fără legalizarea comisarului.
 După o discuție, nu prea lungă, în limba țigănească, hotărîră că actul e bun. La un moment dat, unul dintre romi, care avea un fel de chimir de piele lat, la brâu, băgă mâna înăuntru, scoțând de acolo un teanc de hârtii monede de 500 și 1.000 de lei. Făcuse un gest larg, de senior bogat și mândru, aruncând cu nepăsare bancnotele pe treapta de piatră. Era acolo o avere!

Voise oare să mă epateze pe mine, sau acesta era gestul lui obicinuit? Poate era vistiernicul șatrei stabilite în dosul gării Obor și le arăta tovarășilor comoara. Fratele miresii făcu o obiecție în țigănește. Era nemulțumit.

— „Îți dau și bani de aur dacă vrei” — răspunse țiganul cu banii; scoțând apoi din chimir o pungă mai mică, de piele și numărând lui Adam cinci napoleoni de aur.

Țiganii au vanitatea de a avea monede de aur, pe cari le păstrează ca pe o comoară; ei socotesc un napoleon drept o mie de lei, deși la bursa oficială aurul e cotate mai puțin.

CU CE PREȚ SE VÂND MIRESELE ?

— „Pentru d-ta cât a plătit bărbatul d-tale?” — întrebai pe o țigancă frumoasă și tânără, care ținea un copil în brațe.

— „Douăzeci de mii de lei. Dar unele fete de măritat se vând cu 25 sau chiar 30 de mii de lei, după cum sunt de frumoase sau de vrednice. Asta a fost una mai efină și s'a vândut numai cu cinci mii de lei”.

Între timp țiganii tocmiră un automobil, și intrând câți putură înăuntru, plecară să aducă pe mireasă din satul Rodovan (Ilfov) unde mi se spunea că o ascunsese mirele ei. Se și cununaseră, într-o noapte cu lună, sub bolta cerului albastru, pe când cânta o privighetoare, având de martori, la cununie, stelele cerului și glasul dragostei lor.

— „O să mergeți acum la Ofițerul stării civile?” — întrebai pe nuntași.

— „Să înțeleagă bine întrebarea și oareșicum mirați de neștiința mea, îmi răspunseră:

— „Cum o veni mireasa și cu mirile, facem masă mare și te rugăm să ne faci mare cinste să poțtești și d-ta, domerule.”

OBICEIURI ȚIGĂNEȘTI LA NUNTA

Prea mă documenta mai bine am căutat să văd și arhimandritul Calinic I. Popp Serboianu, autorul cărării „Les Tsiganes”, apărută în franțuzește în ediția Payot. Acest călugăr-preot, cunoscând foarte bine obiceiurile țiganilor, mi-a mai dat următoarele interesante năunute cu privire la căsătoriile țigănești.

Uneori sunt doi pretendenți la mâna unei fete. Atunci se apucă la bătaie în fața ei. Cel învins chiar dacă e iubit, cade deodată în disgrație și fata preferă pe învingător.

Țigăncile se mărită de obicei foarte de tinere: unele chiar la 9 sau 10 ani, pe când soțul are numai 12 sau 13 ani. Între țigani se văd des buni în vârstă de 30 de ani.

În jurul Bucureștilor sunt o serie de șatre nomade, cari se mută de ani de zile din loc în loc, fără a se răpărta prea mult de oraș. În genere, fata se supune voinței părinților și pleacă cu tânărul din altă șatră, căci ea este destinată de dânsii. Uneori copii se logodesc de mici, după învoirea și chibzuiala bătrânilor; prețul fetei fiind fixat cu mulți ani înainte, ea este dată deocamdată în îngrijirea mamei ei, iar tatăl începează o arvună. Fiind de față vataful, a cărui autoritate este necontestată, tatăl se obligă să predea fata la timpul cuvenit.

Vataful e în același timp și judecător, făcând „drepțe” chiar pe marginea unui șanț, sau ori unde arde nimerit. El pronunță despăgubiri bănești pentru greșelile fugare sau fel de fel de alte amenzi, pe cari țiganii le plătesc fără nici o cârtire.

Disciplina și respectul autorității țigănești superioare e mult mai mare în sânul romilor, decât s'ar crede.

— „Vom mai reveni, pentru a vorbi despre rolul și ierarhia vatafilor, cari au mai multe ranguri, vatafii cei mari fiind foarte bogați, cu influență și relațiuni importante în lumea civilă și chiar la autoritățile oficiale românești.”

ALEX. F. MIHAIL

CITIȚI
MAGAZINUL

10 PAGINI
LEI 20

Publicație lunară tipărită
în culori la heliogravură.

NENOROCIREA DIN BUCEGI

Tinere vlăstare, pornite să cucerească înălțimile și să înfrunte natura, au căzut răpuse de furtună și viscol.

Acolo sus, pe giulgiul alb al zăpezii, departe de casă, și-au dat sfârșitul Sylvia Fenner și Edgar Lieblich.

Desigur, că nenorocirea, în cruda ei grozăvie, o deplângem.

Jertfa celor doi tineri ar trebui să apară însă ca un avertisment, pentru toți acei care confundă turismul cu o simplă plim-

bare la șosea sau în Cișmigiu, și care pornesc să cucerească înălțimile, cu desăvârșire nepregătiți.

Turismul este un sport la fel de greu ca toate celelalte și care nu poate fi practicat decât după un antrenament rațional. Fotografiile noastre redau în chip impresionant, patru aspecte ale dramei din munți. Trupurile neînsuflețite ale Sylviei Fenner și Edgar Lieblich sub privirile desnădăjduite ale camarazilor de drum.

„REALITATEA ILUSTRATĂ” TRIMITE DOUĂZECI DE TINERI PE TIMP DE TREI ANI, LA STUDII, ÎN CECOSLOVACIA.

În urma unei înțelegeri cu marea firmă „Bata” din Cehoslovacia, „Realitatea Ilustrată” a fost autorizată să instituie un concurs spre a alege douăzeci de tineri, cetățeni români, cari să fie primiți, gratuit, timp de trei ani, la internatul „Bata”, la învățătură, spre a-și face o meserie. În numărul viitor vom publica amănuntele acestui concurs.

Ingrijiti-vă frumusețea
cu pricepere

spune ELIZABETH ARDEN

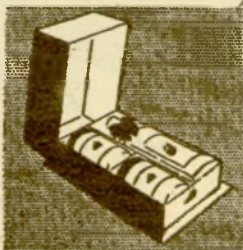
Frumusețea nu are preț, căci o femeie frumoasă are lumea la picioarele ei. Dar nu e absolut necesar să fi născută frumoasă; orice femeie, dacă dorește sincer, poate câștiga farmec și dragălășenie.

Nu e nevoie să fii nici extravagantă, nici să te supui unui tratament complicat. Întrebuințați cele mai bune produse și întrebuințați-le regulat, iată adevărată inteligență și economie. Produsele Elizabeth Arden sunt atât de concentrate, că, deși le întrebuințați cu economie, ele vă dau rezultate imediate. Nu cantitatea produselor fac ca pielea Dv., să fie frumoasă ci alegere pricepută și întrebuințarea lor continuă.

Pentru a aduce frumusețea la îndemâna fiecărei femei, Elizabeth Arden a combinat produsele esențiale pentru tratamentul Dv., acasă, într-o frumoasă cutie roz. Cu această mică cutie nu puteți da greș, căci oricare vă este tipul sau vârsta, dacă voiți să fiți frumoasă, trebuie să curățiți complet fața, s'o tapotați cu tonic spre a stimula și rafina pielea și să întrebuințați o cremă fină pe itru a menține epiderma netedă. Cutia conține tot ce este necesar pentru acest tratament, cu indicații speciale pentru întrebuințarea lor.

Pentru Curățit.

Crema de curățit Ardena, se topește în piele îndepărtând impuritățile, cum săpunul și apa nu fac niciodată. Pătrunde în pori și împiedică punctele negre și asperitățile pielii.

Pentru Tonificare.

Tonicul pielii Ardena invigorează și clarifică pielea, menținând-o fermă și fragedă. Tapotați-l cu vigoare în figură și vedeti cum tenul vi se ameliorează.

Pentru hrănire.

Crema Velva Ardena este o cremă delicată, care se întrebuințează înainte de culcare. Face pielea fină și catifelată.

Produsele pot fi cumpărate separat sau combinate într-o frumoasă cutie argintie și roz, de obținut la :

GALERIES LAFAYETTE, Calea Victoriei 13. București
PARFUMERIA TEATRULUI, Calea Victoriei 84, București
și pretutindeni în magazinele de lux. Cereți broșura Elizabeth Arden

ELIZABETH ARDEN

Elizabeth Arden Ltd.

LONDON 25 OLD BOND ST. W.1

SPORT

O fază din matchul Unirea - Tric. — Beogradsky.

talei. Intr'adevăr, nu e match de Divizie Națională ca să nu-și numere spectatori dela 5000 în sus și rețetele dela 200.000.

Iar dacă vreun club are cumva inițiativa organizării unui turneu pascal la care să participe și o echipă străină — o, nu prea tare! un Beogradsky, de pildă! esențialul este să parvie de peste hotare — atunci milionul e mai ușor atins decât ar atinge un Gogea Mitu — fenomenul de Moși prezentat, acum două zile, pe o arenă de football! — pragul de sus al unei uși de intrare dintr'un Block-house modern.

Aceste rețete impresionante — dovada evidentă și palpabilă a interesului pe care marele public îl acordă jocului cu balonul rotund — ar trebui să aibă drept primă consecință o ameliorare a spectacolului. Din mo-

O formidabilă săritură a lui Sfera, împiedică pe i n t e r u l drept jugoslav să marcheze un punct.

ULTIMA săptămână — consecința logică a atâtor sărbători — a fost foarte bogată în activitate sportivă.

În activitate fotbalistică, mai ales.

Și din atâtea matchuri, din atâtea evenimente, fatal se desprind învățăminte, se prezintă aspecte și laturi speciale ale problemei, se trag concluzii. Să procedăm în ordine.

* * *

Și — plecând dela premiza că, în sport ca în orice alt domeniu de activitate al unei societăți moderne, se acordă prioritate eternului „nervum rerum” — să ne ocupăm de capitolul „spectatori și rețete”.

Este un capitol înfloritor.

De unde, până mai anul trecut, cu chiu cu vai, se adunau 2—3000 de spectatori la un match de campionat, primăvara aceasta par'că a adus cu ea un virus puternic de football-izare a cetățenilor Capi-

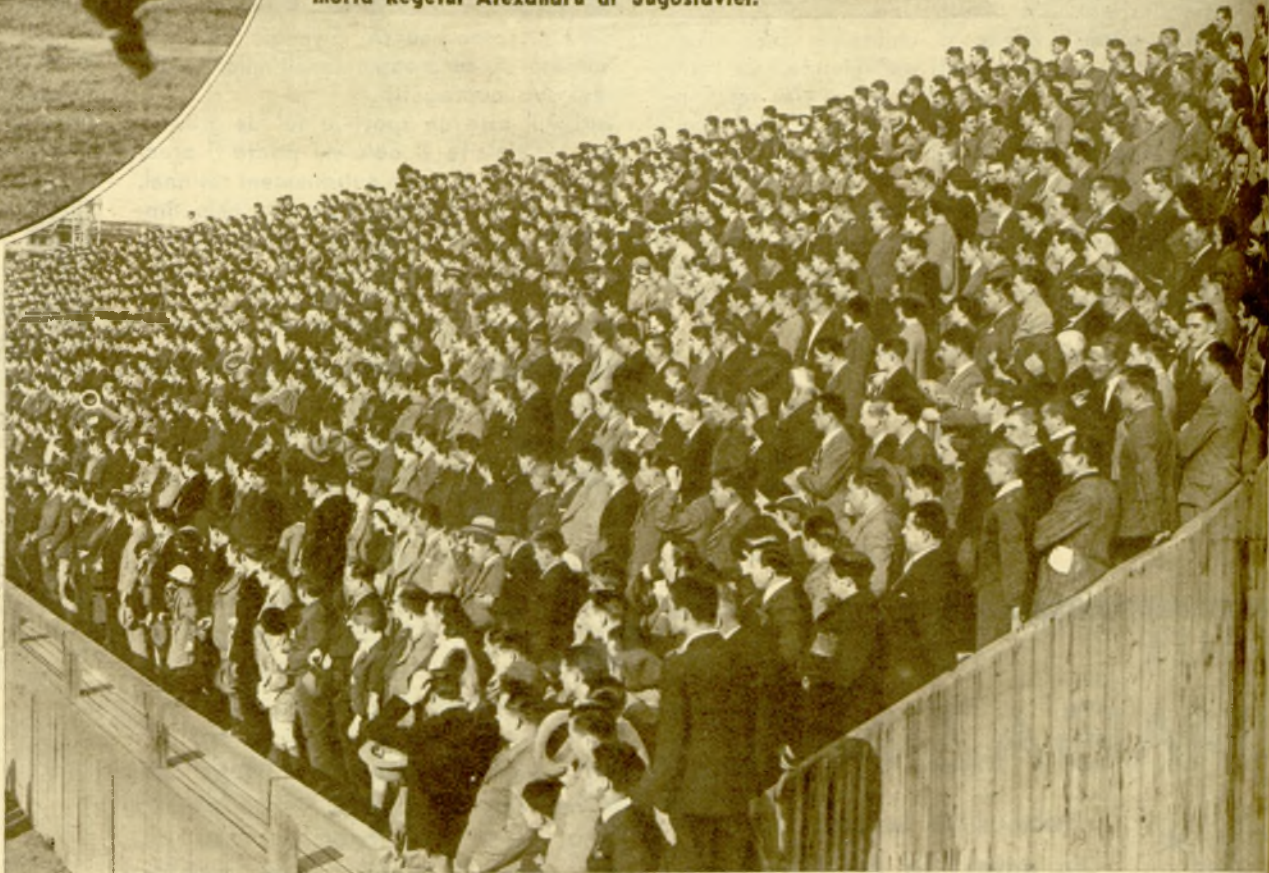

Căpitanii echipelor de rugby P. T. T. (București și Paris) schimbă

Căpitanii echipelor de rugby P. T. T. (București și Paris) schimbă fanioanele.

Intreaga asistență, în picioare, păstrează un minut de tăcere în memoria Regelui Alexandru al Jugoslaviei.

ment ce football-ul este profesio-
nalizat, calitatea lui se poate
pune imediat în legătură cu ren-
damentul financiar.
Atât că onor conducătorii clu-
burilor noastre nu sunt negustori
de treabă buni. Și spectacolul oferit,
în loc să crească în calitate și
atractivitate, urmează o pantă in-
versă...

* * *

După această introducere, ar fi
prețit să se creadă că am con-
statat reușita matchurilor pe
care le-a susținut, de Paști, e-
chipa jugoslavă Beogradsky, în
capitală.

aparte de aceasta.

Întâi că unele concluzii, în le-
gătură cu această vizită, sunt
destul de triste pentru noi.

Deși, Beogradsky nu este
cea mai bună echipă a ve-
lurilor noastre, nici cea mai în-
mă. Ocupă un loc destul de
jos în clasamentul campio-
nului național iar, cu șapte
zile înainte de a ne vizita, o
dată, la Belgrad, unei echipe
mâna doua.

Înversarii pe cari noi i-am opus
nu tot ce football-ul nostru
este oferi mai de valoare, în
cea de față. Cu toate acestea
Beogradsky n'a pierdut decât un
singur match (cu Venus, cu 2—0)
și a câștigat celelalte două, (cu
Unirea-Tricolor cu 4—3 și cu
Dinamo, cu 2—1), furnizând în
cele trei zile un joc tehnic și
spectaculos superior celui in-
ternațional.

Deși nu este prea agreabil...
necunoașterea lui nu este
posibilă, nici n'ar folosi. Foot-
ball-ul jugoslav, prin această li-
nă de comparație, căreia i se
adagă și aceea a înfrângerii
noastre de astă-iarnă, dela Atena,
este superior celui românesc. Și
este recent, căci până acum
trei ani, supremația noastră
balcanică nu putea fi pusă la
încercare. Rezultă că progresul a
fost mai rapid în Jugoslavia, că
înălțarea clasei s'a făcut cu
mai rezezi.

* *

Beogradsky a fost doar o
vizită călătorească. A poposit câ-
teva zile prin meleagurile noastre
lăsând să-i admirăm sborul
de frumusețe și și-a luat
leacul bun.

Și între noi, am revenit la...

...le noastre.
...championat și la cupă.
...competiții se desfășoară tot
mai multă furie, mai multe
scandale și mai mulți specta-

* *

...complicat este clasamentul
...Naționale A, la clasi-
...cărui matchurile dispu-
...acum două zile n'au ajutat
...mult.

...primul loc, împreună cu
...pare să nu mai poată scăpa
...din Timișoara, care con-
...cu patru puncte avans. Spu-
...pase", căci în matchul cu
...R., timișorenii au arătat
...lamentaibilă și numai
...norocului și formei extra-
...are a portarului Pavlovici
...reusit un match nul (2-2).

O fază a matchului Crișana - Unirea - Tricolor.

Schwartz (Ripensia) se pregătește să tragă, dar Theimler (C.F.R.) plonjează.

Bindea (Ripensia) demarează, urmărit de aproape de Wetzer (C.F.R.).

Toate vedetele primei echipe
profesioniste sunt ieșite din formă
și până și Dobai este de nere-
cunoscut.

În schimb, Baratki, blonda vedetă
a Oradiei, nu cunoaște aseme-
nea încercări de formă. Lui i se
datorește victoria obținută de
Crișana din Oradia, cu 2-1, a-
supra Unirii-Tricolor din București,
după un match destul de anost
ca aspect.

A doua echipă orădeană, C. A.
O.—a cărei condiție nu părea
strălucită, în ultimul timp — a re-
putat, și ea, o victorie, Dumi-
nică. Și încă una foarte prețioasă,
victoria fiind Venus și scorul fi-
ind 3-1.

La aceste rezultate dacă vom
adăuga încă două — România-
Amefa 4-1 și Universitatea-Glo-
ria 3-1—vom fi epuizat tot pro-
gramul Diviziei A din Duminică
aceasta.

GHEORGHE TARI

Ghermelie (Un.-Tric.) împiedică pe un atacant al Crișanei să tragă la poartă.

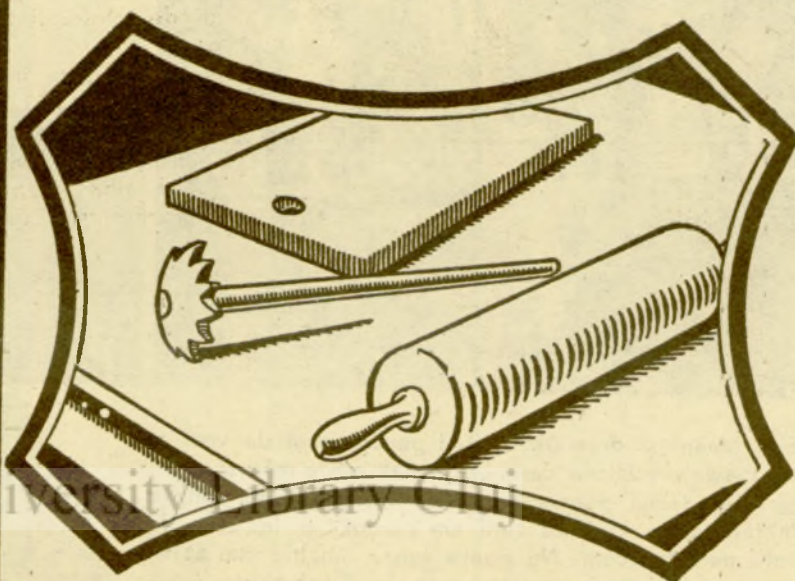
Frumoasă Doamnă,

trebuie să aveți o
locuință frumoasă!

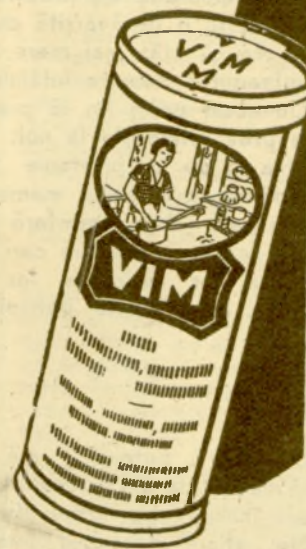
Perdele, Cuverturi, Covoare, Fețe
de masă, Stofe de mobilă și de
perdele, Lânuri, Materiale,
Pulovere. Lucru de mână.
numai

La firma WEISZ, Calea Victoriei, 17
(Lângă Pref. Poliției)

Masa și uneltele de lemn
din bucătărie
repede curate
prin VIM!

VIM
CURĂȚĂ TOTUL

O NUANȚĂ DE PĂR ATRĂGĂTOARE

Ondulațiuni permanente artistice.

Lucrări de păr invizibile. - Masajii.

Specialiști experimentați

Consultanți medicali pentru îngrijirea tenului la

DORTHEIMER

CALEA VICTORIEI Nr. 50

Prețuri convenabile

Cereți gratis catalog

Reduceri pentru vizitatorii Lunii Bucureștilor

RECORDURI RECORDURI

Bărbătești Femenin

III.

M Ai sburam încă deasupra Africei înfricoșătoare. Erau clipe ciudate de nostalgie când prin mintea noastră defilau toate peripețiile ntâmpinate până în acel moment. Vedeam învârtindu-se ca într'un magic și precipitat carusel, plecarea din București, accidentul dela Ada-Bazar, Eschișehirul, orașelul în care am pățit atât de mult, și unde am fost profund impresionat la vizitarea cimitirului. Era incontestabil un loc de odihnă vecinică al aviatorilor, căci fiecare mormânt avea înfiptă deasupra lui o elice.

capricii ale timpului, capricii care pot făuri gloria dar cari pot aduce și prăbușirea unui aviator. Trebuia să continuăm totuși. În domeniul aviatic, timpul este mai prețios decât în oricare altă ramură de activitate. Totul trebuie să se petreacă în minimum de timp.

Ne conformăm perceptului. Părăsim capitala Egiptului, celebră prin nemuritoarele ei Pyramide, și înfiorătorul Sfinx.

Urmăm calea Nilului, spre Asswan. Lanuri verzi de grâu fug sub noi în goană nebună, sus, pâlcuri de nouri aleargă unii după alții, contopindu-se pentru

câteva clipe și despărțindu-se apoi din nou. Din parte și de alta, Sahara, nesfârșita Sahară, cu duna ei de nisip, pe suprafața cărora nu se zărește nici un fel de viață.

E cald...

Înăbușitor de cald...

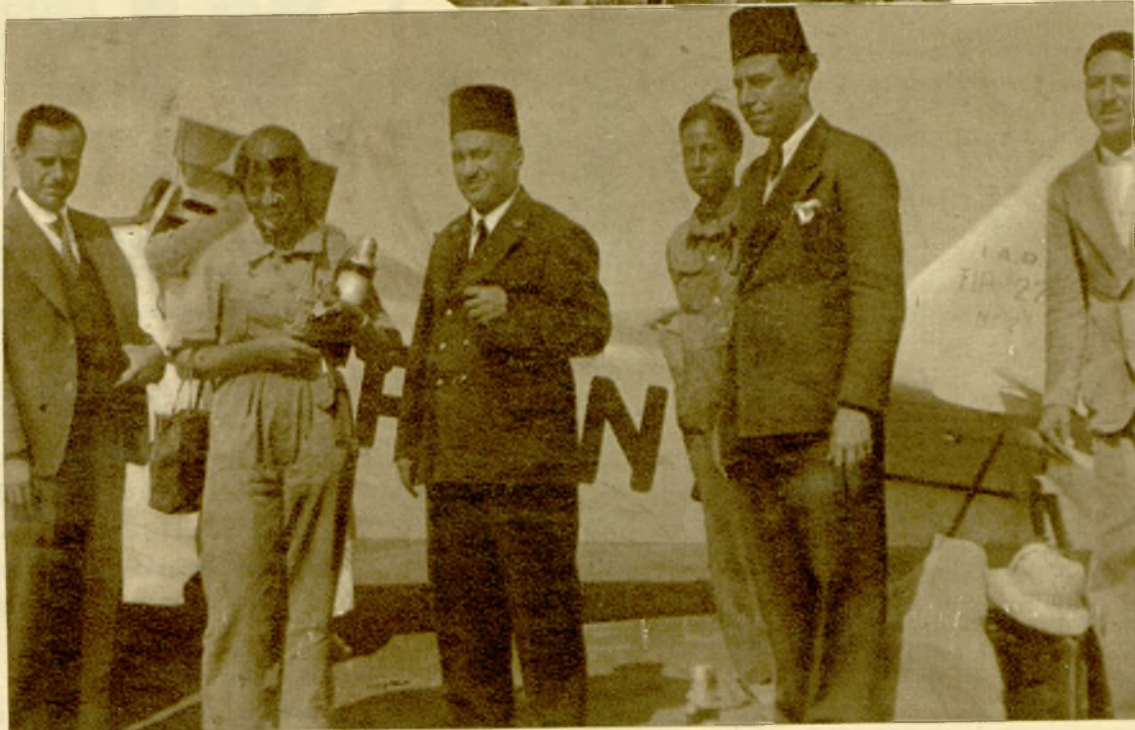
Pornim spre stânga. Trecem deasupra Luxorului, oraș minunilor, cu Valea Regilor și cu mormântul lui Tutankamon. Vârtejuri de nisip se zăresc la Orizont. Pământul se sgduie. S'au supărat zeii. Avionul devine ca o navă pe o mare înfuriată: se lasă când pe o aripă, când pe alta. Ba se urcă, ba coboară. Altimetrul

Emoționant și dramatic simbol pentru locul de veci al unui aviator. Elicea care l-a purtat peste mări și peste țări, va dăinui deapănă deasupra capului său, înfiptă în țărâna din care cu toții am purces, și în care cu toții ne întoarcem. Nu poate exista omagiu mai patetic și mai puternic, decât acela de a uni pentru vecinicie doi prieteni — elicea și sburătorul — mereu nedespărțiți pentru cucerirea temutului văzduh. Tot în aceste clipe resimțiam regretul de a fi părăsit Turcia, acea țară minunată în care loialitatea, onestitatea, camaraderia și probitatea, într'un cuvânt „virtutea” își găsesc o desăvârșită punere în practică. Regretul ne era cu atât mai mare, cu cât ne gândeam că pe meleagurile noastre întâlnim greu aceleași sentimente. (Cu acest prilej țin să precizez un fapt care și el nu se prea întâlnește la noi: aviatorii turci sunt legați între ei de o prietenie frățească, respectându-se și ajutându-se în orice moment. Toată activitatea lor este încadrată într'o atmosferă de perfectă seriozitate, care face ca succesele pe cari le înregistrează să fie glorioase, iar realizările lor concrete, spre binele patriei lor).

* * *

O isbitură puternică mă face să mă trezesc din reverie. Avionul era înclinat pe aripa dreaptă. Ne aflăm deasupra imensului covor de verdeață, care împremuește și străbate bătrânul oraș Cairo. Razele calde ale soarelui — zeul luminos și atotputernic al antichității — ne îmbată, ne dă avânt de bărbăție și de speranță, chează realizărilor de totdeauna. Ne avântam cu o rară încredere spre albastrul cerului, minunat tonic de optimism. Plăcerea n'a ținut însă multă vreme. Cerul albastru nu se ivise decât pentru câteva clipe, pentruca apoi timpul să fie din nou prost. Era vânt și păclă. Dealtminteri, dela începutul călătoriei noastre, am avut de luptat cu aceleași neîndurătoare

În această pagină vedem:
In rândul de sus:
Aviatoarea Burnaia la Kartum.
La Juha.
Vedere asupra Asswanului.
Mijloc:
Vedere asupra regiunii Palmyra.
Jos:
Sosirea aviatoarei Burnaia la Cairo. Prezentarea autorităților.

dică la intervale destul de scurte mari variații de înălțime. Vântul este de nestăpânit. A ajuns o cărie a naturii, care-l poate prăbuși în orice moment. Vegetația începe să dispară. În loc în loc doar mici arbuști și malul Nilului. La cincizeci de metri se zăresc câteva case negre în formă de căpițe de la încolo nimic.

Mă gândeam cu groază că o pasăre atât de mică, ne-ar putea fi fatală. Un aterisaj forțat în aceste condiții și în această regiune ar însemna adevărată catastrofă.

O, cât de mult aș vrea să înțeleg un prieten sau cel puțin o pasăre care să mă distragă de la negrele gânduri. Nici păsările nu se încumetă să zboare prin acele ținuturi.

Simțeam că mă sufoc. Li dădusem pumn sdavăn lui Ivanovici, dar se întoarce. Deși tot timpul fusese încruntat, Ivanovici începu să râdă desigur pentru a-mi da curaj, pentru a mă distra de gândurile negre, îmi arătă Asswanul, caracteristicile Nilului, realizări ale Egiptenilor, un popor care muncea și care dansează, după cum cântă glezul.

(Va urma)

Din străinătate

BINECUVANTAREA PAPEI

Cu prilejul sărbătorilor de Paști, Papa, înconjurat de cele mai înalte figuri bisericești, a apărut la Roma în balconul bisericii Sf. Petru de unde a dat binecuvântarea sa la mai bine de zece mii de credincioși.

DOI IMPĂRAȚI S'AU ÎNTĂLNIT...

Kangte, Împăratul Manciuriei, l-a vizitat pe Hirohito, Împăratul Japoniei, la Tokio. Fotografia noastră înfățișează pe cei doi împărați din îndepărtatul răsărit, în drum spre palatul imperial din Tokio.

CAMPIONATUL TANCURILOR I..

În Italia s'a organizat un nou campionat: curse de obstacole pentru tancuri. Fotografia noastră, înfățișează pe unul dintre „concuranți” trecând un obstacol periculos. Dezarmare !.. Dezarmare !..

371 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI SHAKESPEARE

La 23 Aprilie 1935 s'au sărbătorit la Stratford on Avon (Anglia) 371 de ani de la nașterea lui William Shakespeare. În memoria genialului dramaturg s'au ridicat drapelele a 81 de națiuni.

POMPIERI PE APĂ

Pompierii din Londra au antrenat echipe speciale pentru stingeră vapoarelor care s'ar incendia pe mare. Fotografia noastră înfățișează grupul pompierilor, în timpul exercițiilor.

SĂPTĂMÂNA TEATRALĂ

DUPĂ cum spune chiar titlul acțiunea amuzantei comedii, recenta premieră a Teatrului Regina Maria, se desfășoară într-un Zeppelin. Lucrul constituie de sigur un punct de atracție, nu însă punctul principal, pentru că desigur interpretarea aleasă și ingeniozitatea cu care e scrisă comedia sunt lucruri cel puțin tot atât de îmbietoare.

Acest amănunt este menit să caracterizeze evoluția gustului publicului nostru. Vulgul, masa, a dorit întotdeauna realitatea, viața de toate zilele, aduse pe scenă. Și astfel cu mulți ani în urmă, aducerea pe scenă a unui cal, nu mai vorbim a unui automobil provoca desfundarea mahalalelor.

Desigur că mulți dintre spectatorii mai vârstnici își amintesc de marele succes obținut pe vremuri de „Ocolul pământului”, în care între multe altele, se aducea pe scenă un vagon de cale ferată. Dar „Zaza” cu d-na Maria Filotti în rolul titular? Această comedie a provocat mare vâlvă, pentru că direcția Teatrului adusese pe scenă un automobil, — unul veritabil.

Și veneau spectatorii de se minunau văzând pe scenă un lucru, pe care-l vedeau multiplicat în sute de exemplare pe stradă. După cum se vede, teatrul exercita pe vremea aceea nu chiar atât de îndepărtată — o atracție cu totul ciudată.

Poate că mulți dintre cetitori își amintesc de „Curcanii” piesa

D. Tony Bulandra în „O aventură în zeppelin”. D. G. Timică și d-na Sylvia Fulda în „Testamentul”.

lui Grigore Ventura, scrisă destul de naiv, totuși, sub raportul numărului de reprezentații unul din marile succese ale Teatrului Național.

Ce se întâmplă în „Curcanii”? Defila pe scenă o companie de infanteriști cu muzică și drapel. Cu adevărat că evenimentul a răsculat Bucureștii și ca soldații să pară și mai mulți ocoleau de vreo câteva ori scena, iar plutonierii majori, când își puneau, când își scoteau o barbă ținută cu gumilastic. Și în sală era delir.

Dar, cu timpul, publicul a început să se obișnuiească cu asemenea „realități” aduse pe scenă. Tânase la „Cărăbuș”, mi se pare în cadrul revistei „Pisică pe orez” a adus pe scenă într-un tablou cu o nuntă fără-nească, un car cu doi veritabili boi. Lumea, ce-i drept, primea boii în fiecare seară cu aplauze la scena deschisă. Pe urmă a adus pe scenă o gloabă enormă și lumea a aplaudat din nou. Evoluția s'a făcut repede și la „Colos” am văzut acum doi ani adusă pe scenă, o cămilă.

Între timp, lumea s'a cam obișnuit cu asemenea „realități” și cinematograful i-a făcut să nu-l mai surprindă nimic. S'ar spune că acesta este un semn că lumea a înbătrânit. Ce oare mai trebuie să născocescă regisorii pentru a o atrage? Uite, au venit cu un zeppelin pe scenă.

La Teatrul „Comedia” se reprezintă o spirituală piesă a lui Sacha Guitry „Testamentul”. E o piesă scrisă „pro domo”, autorul, prodigios scriitor, actor, regisor căutând să justifice și să explice... divorțul său de o frumoasă și talentată colegă.

Monieur de la Palisse.

Sus: O scenă din „Testamentul” la Teatrul Comedia.

Mijloc: O scenă din „O aventură în zeppelin” la Teatrul Regina Maria.

D-ra Leny Caler, d. Ionel Țăranu și d. V. Maximilian în „O aventură în zeppelin.”

Insfășișil,

O PUDRĂ

impalpabilă care înfrumusețează și pune în valoare tenul, parfumându-vă frumoasă doamnă cu DIAVOLO aroma inedită a casei D'Argy. Blanche Ivoire este cea mai nouă nuanță care dă tenului o culoare interesantă.

Eau de Cologne
DIAVOLO
formidabilul
succes
1935

diavolo

D'ARGY

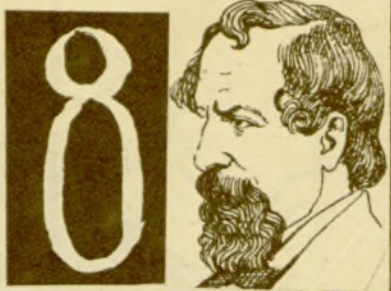
CALENDAR

1500. A murit Doamna Maria-Despina, soția lui Radu Basarab cel Frumos, soacra lui Ștefan cel Mare.

1796. Napoleon învinge pe Austriaci, la Lodi.

1812. S'a născut romancierul englez Charles Dickens. A murit la 1870. (Alăturat chipul).

1886. A fost desvelită statuia lui Gheorghe Lazăr, întemeietorul școlilor în România.

1776. Se subscrie convenția prin care ni se răpește de către Austria, Bucovina.

1812. Turcia încheie la București pace cu Rusia, căreia îi cedează Basarabia.

1812. S'a născut George Barițiu.

1819. S'a născut ex-impărăteasa Victoria a Angliei. A murit la 1901. (Alăturat chipul).

1916. Atacul francez dela Mort-Hommes.

1688. A murit soția lui Vodă Șerban, înmormântată la Cotroceni.

1704. A murit oratorul francez Louis Bourdaloue, autorul volumului „Sermons”.

1720. Austria ocupă Banatul Craiovei, cedat de Turci, în urma păcii dela Pasarowitz.

1798. S'a născut istoricul francez Jules Michelet. A murit la 1874. (Alăturat chipul).

1806. A murit la Buda, istoricul Samuil Micu Klein.

1683. S'a născut fizicianul Réaumur. A murit la 1757. (Alăturat chipul).

1699. Mitropolitul Ardealului, Atanasie, subscrie unirea cu biserica Romei.

1653. Matei Basarab învinge pe Cazaci la Finta.

1912. A murit poetul August Strindberg.

1912. Tronul danez a fost ocupat de către regele Cristian al X-lea, fiul regelui Friederic al VIII-lea.

1849. A fost ucis la Abrud, de către Unguri, prefectul din Zlatna, Petru Dobra.

1866. A intrat în țară domnitorul Carol I de Hohenzollern.

1873. A murit la Avignon filosoful englez John Stuart Mill.

1884. A murit principele Mihail Sturdza, fost domnitor al Moldovei. S'a născut la 1795. (Alăturat chipul).

1923. A murit generalul Christescu.

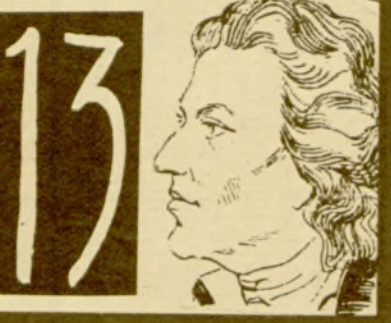
1664. Grigore Ghica, domnitorul Munteniei, pleacă pentru a doua oară cu oștile împotriva Ungurilor.

1805. A murit la Weimar poetul Friedrich Schiller. S'a născut la 1759. (Alăturat chipul).

1839. S'a născut la Iași pictorul Th. Bucliu.

1880. A murit Gustave Flaubert.

1893. Au fost dați în judecată subscriitorii „Memorandului și ai Replicii Românilor din Ardeal”.

1432. Vlad al III-lea, domnitorul Munteniei, atacă cetatea Brașovului.

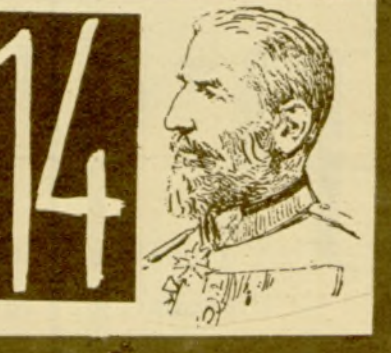
1854. S'a născut sculptorul Carol Stork-fiul.

1858. S'a născut scriitorul Dumitru Constantinescu-Teleor.

1866. Proclamarea ca domnitor a lui Carol I de Hohenzollern. (Alăturat chipul).

1872. S'a născut pictorul Costin Petrescu.

1877. Proclamația independenței României.

DUMITRU TELEOR

de AL. IORDAN.

A Nil trec rând pe rând și peste amintirea celor ce au fost se așterne tot mai nepătrunsă pătura uitării. Și nu puțini sunt acei pe cari uitarea i-a învăluit, îndată ce au părăsit această lume, deși atât cât au fost în viață și-au dat obolul muncii spre hrana sufletească a contemporanilor și a urmașilor lor. Printre acești nepărtiniți ai soartei a fost și Dumitru Constantinescu, cunoscut sub numele de Teleor, care deși om al slovelor chiar și acestea l-au uitat după moarte, deoarece prea puțin s'a scris despre viața și opera sa.

Acest fapt nu trebuie desigur atribuit lipsei de importanță a producțiilor lui Teleor, cât mai ales unei legi naturale a progresului, care îndreaptă privirile spre noutatea vitrinelor de librării și le împiedică de a răscoli prin rafturile vechilor biblioteci, uitatele broșuri ale celor ce au fost.

Nu știe nimeni dacă cei plecați în lumea spiritelor — pe care simțurile noastre, în ciuda tuturor cercetărilor nu poate s'o percheapă — se bucură sau nu de gândul nostru răscolitor al vieții lor pe pământ. Cred totuși că supraviețuitorii au datorita de a nu lăsa ca întinericul uitării să învalue pe înaintași. De aceea, să ne îndreptăm o clipă gândul spre Dumitru Teleor și spre mănunchiul de lucrări care face rodul activității sale literare.

Născut la 10 Mai 1858, în comuna Atârnați din Teleorman, a urmat clasele secundare la liceul Lazăr din București, unde în orele de curs, o muză binevoitoare îi șoptea strofe din a căror îmbinare compuse „Oda lui Mihai Viteazul” care stârni admirația colegilor și chiar a profesorilor săi.

Mai apoi se înscrie la medicină, pe care o părăsește în curând, nu fără a satiriza știința confrăților săi, civili sau militari, în schițele cuprinse în volumul „Din viața mea de medic” și cărora le dedică și următoarele epigrame:

„O, boalele la voi
„S' nimicuri
„Vin la spital trăsuri
„Ies dricuri

„Te dojenesc dar în zădar
„Nu crezi ceeace predic
„Ești ca știință militar
„Ca uniformă, medic

După ce a părăsit știința lui Esculap, Teleor a fost câțeva vreme funcționar la Ministerul Cultelor, dar curând a schimbat munca stereotipă și monotonă de biurocrat pentru aceea de liberă gândire a scriului gazetăresc și astfel intră ca redactor la revista „Viața”.

A colaborat deasemenea la „Binele Patriei”, „Pagini literare”, „Ghimpele”, „România”, „Națiunea”, „Epoca”, etc. Se spune despre el, că a fost cel mai incorigibil boem. După ce izbutia să-și plaseze manuscrisul la vreo gazetă se ducea glonț la o bodegă unde-și scria bucățile cele mai bune în tovărășia unui pahar de vin, slujindu-se de un creion mare și gros, dintre acelea întrebuițate de tâmplari.

Într-o asemenea împrejurare, a compus împreună cu Caragiale poezia: „Prea sărac”.

Iată propria-i mărturisire:

„Ca bun prieten cu regretatul mare scriitor I. L. Caragiale, îl întâlneam foarte adesea și conversam despre lucruri comice și stam întotdeauna ore întregi. Adesea ședințele satirice dacă se țineau la vr'un birt sau la vre-o băcănie nobilă, și cu vinuri bune, se prelungeau până târziu noaptea.

În Decembrie 1895, aflându-mă cu maestrul în băcănia Grancea, de peste drum de Palatul Regal, după oarecari gustări de icre negre, pateuri și alte delicatose, după oarecare Drăgășani de cel mai bun, ne-a venit o inspirație grozavă și am improvizat poezia sau poema „Prea sărac”. Am improvizat-o, compunând întâi năneă lăncu o strofă și apoi eu alta.

Manuscrisul a fost contrar obiceiului maestrului, pe hârtie proastă, de înfășurat măsline”.

Și în douăzeci și una de strofe cei doi prieteni își văd, în versuri, de sărăcia care îi încolțea adesea.

Iată începutul acestei poeme. Prima strofă e a lui Caragiale, iar a doua a lui Teleor:

„Am zis iubitei mele vino
„La câmp, s'auzi un pitpalac
„Ea: „Da îmi place pitpalacul
„Dar nu merg: tu...
ești prea sărac

„Plimbându-mă 'n singurătate
„O odă gloriei eu fac
„Dar gloria se depărtează
„De ce fugi? zic —
„Ești prea sărac

Nici unul din prietenii lui Teleor n'a fost cruțat de înțepătura epigramei lui. În rândul celor biciuiți mai aspru au fost Haralamb Leca și Rădulescu Niger.

Teleor a scris și proză și în acest domeniu el ne apare cu un rar spirit de observație, cu care descrie aspecte din lumea celor mulți, fie cu sufletul înduioșat de durere, fie cu un zâmbet ironic pentru banalitatea atmosferei în care această lume se sbate.

Spre sfârșitul vieții, veselie ce-i ilumina până atunci fața, dispăruse cu totul, înlocuită fiind de o expresie de multă decepțiune, rezultat al sărăciei pe care o simțea tot mai apăsătoare și care a luat capăt doar atunci când Teleor a închis ochii pentru somnul veșniciei, pe un pat al spitalului Colțea.

SUCCESELE UNUI COM-PATRIOT

De câte ori primim o veste despre succesele înregistrate de compatrioții noștri peste graniță, o înregistrăm cu cea mai deosebită satisfacție.

De data aceasta este vorba de d. **Mircea Gh. Dinescu** care a reușit să-și facă un drum frumos în lumea teatrului și a filmului, la Paris și la Londra.

La Londra a jucat în două filme engleze unul pentru B. I. P. și cellalt pentru Gaumont British („Jesus” cu Conrad Veidt). În primul film a avut un rol mic, iar în „Jesus” unul mai important.

Actualmente filmează în „The Marchal” realizare în care rolul principal este deținut de Clive Brook. Mircea Gh. Dinescu interpretează rolul unui nobil rus care ajunge comisionar.

A icipat și teatru, pentru un scurt timp însă, alături de cunoscuta artistă de teatru a Angliei Francis Bobble.

I s-a oferit la un moment dat un contract pe timp de trei ani la Hollywood. Nu a acceptat însă din pricina condițiilor.

A rămas deci la Londra, în speranță că-și va putea făuri mai ușor acolo drumul spre glorie. Noi îi dorim succes din toată inima.

IN PARCUL EMINESCU...

la Timișoara, în prima zi de primăvară.

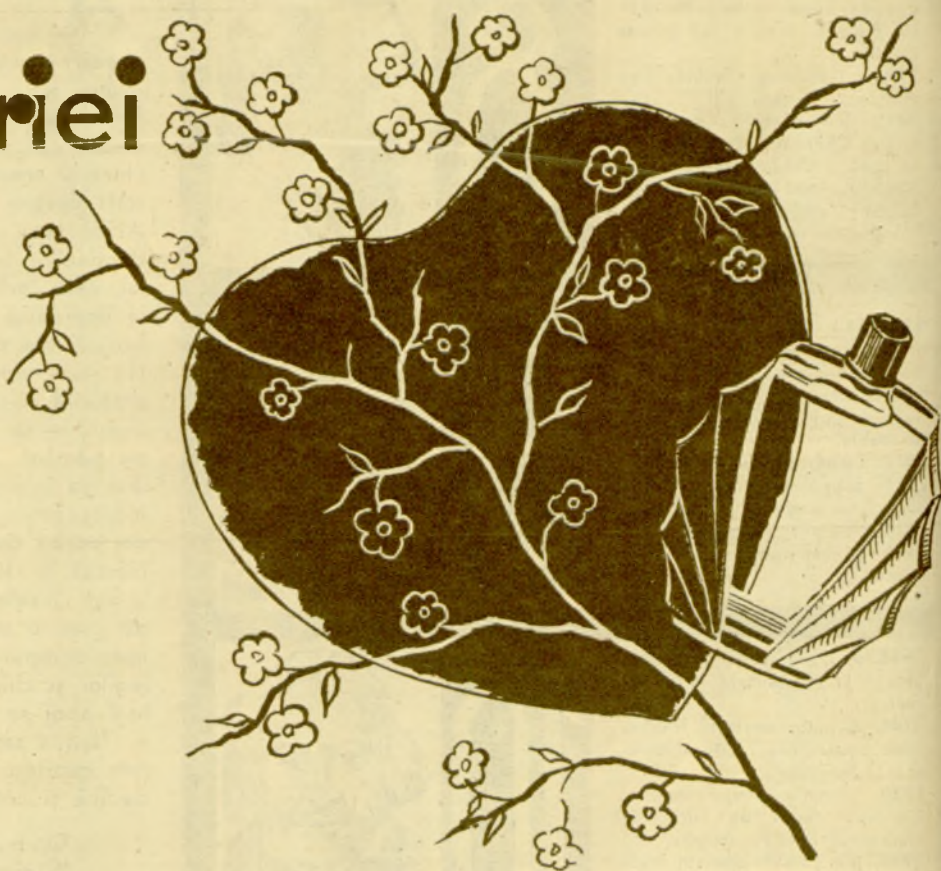
(Foto Alex. Maitcoff)

DOAMNELORI

Vopselele părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulatului permanent, execută ireproșabil Coaforul Francez, Strada Edgard Quinet, 7. Telefon 3-01-23

Mai!

Luna florilor, a bucuriei
și speranței

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Nu numai îmbrăcămintea noastră trebuie
să se adapteze primăverii ci și omul întreg
ar trebui să fie în ritm cu natura renăs-
cută. Aroma primăverii și a soarelui, a tine-
reții și a forței emană din apele de colonie

**ROYALE AMBREE
FLEURS D'AVRIL
GUIRLANDE DE FLEURS**

Numai acestea creiază atmosfera
justă a primăverii.

Legrain

garantăm calitatea și puritatea
produselor noastre, numai când
sunt în ambalajele lor originale.